Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 19

JEAN DE LA HIRE

5 Lei

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Mina rătăcită

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Mina rătăcită

Nr. 19

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Statuile însufleţite

Cei trei cercetaşi erau însfârşit învingători în lupta aceea fantastică cu statuile de Budha însufleţiţi.

Cincisprezece Budha erau întinşi pe podele. Examinându-i, cercetaşii se convinseră că erau oameni.

Şi, după un minut de tăcere, Raimondo zise, aproape în şoaptă.

— O! Ce oribilă cruzime din partea acestui mandarin. Îşi trimite victimele în subterane, cum ne-a trimis pe noi; acestea merg cum am mers şi noi, ajung în sala statuilor ca şi noi şi atunci, misterioasele statui, care-n fond, sunt nişte oameni, coboară de pe soclurile lor, le urmăresc cu iataganele şi le măcelăresc.

— Da, da, aşa e! zise Marius, dar fără îndoială mandarinul trebuie să privească acest oribil spectacol de la vreo ferăstruie ascunsă prin pereţii aceştia.

— Poate, replică Jean Bart, dar în tot cazul, pe noi nu trebuie să ne fi văzut, căci altfel, ar fi venit cineva la auzul detunăturilor.

Sala asta trebuie să fie destul de departe de apartamentele locuite, căci nimeni nu ne-a auzit.

— Nu ştim dacă nu ne-a auzit, zise Raimondo; de aceea să fim în gardă.

— Să stăm în gardă cât vrei, zise Marius, dar, mii de pipe! Să căutăm să ieşim de-aici, căci desigur că de data asta trebuie să fie o uşă. Aceşti Budha ucişi de noi, aceşti călăi care făceau pe zeii, mâncau, beau, dormeau, ieşeau deci de-aici, nu putea sta tot timpul pe soclurile lor. Ei bine, trebuie să găsim o ieşire.

— Să căutăm, zise Jean Bart.

Miile de becuri electrice din imensele policandre răspândeau o lumină orbitoare. Găsiră repede o uşă. O deschiseră şi trecând pragul, o răbufneală de aer umed îi izbi în obraz. Observară apoi că solul coridorului lua o înclinare din ca în ce mai accentuată.

— Suntem în subterane, observă Raimondo.

— Sau, poate, că mergem spre ele, rectifică Jean Bart.

— Să înaintăm, mii de pipe! exclamă Marius şi o să vedem ce e în fund.

Hua, încetini pasul şi tinerii îl urmară, păstrând aceeaşi distanţă.

După vreo cincizeci de paşi, văzură pe anamit oprindu-se. Hua se întoarse şi le spuse:

— În faţa mea sunt trei coridoare diferite; în care intrăm?

— Dar e foarte simplu, zise Marius. În asemenea cazuri, se începe

cu cel dintâi; dacă nu e cel bun, te întorci înapoi şi iei pe cel de a-l doilea. Să începem cu cel din dreapta şi vom vedea.

— Da, aprobară câteşi trei.

Hua se supuse, pătrunzând în coridorul care, se îndrepta spre dreapta şi trecând, tinerii văzură în stânga găuri întunecoase, la mici distanţe una de alta şi care dau acces la alte subterane.

Dar nu trecuseră de cât vreo două minute şi văzură pe Hua oprindu-se, întorcându-se brusc şi aplecându-se spre pământ. Se apropiară de dânsul şi plecându-se la rândul lor examinară solul.

— Sânge! exclamară ei.

Într-adevăr, pe jos se întindea o baltă mare de sânge închegat în care rămăseseră implântate urmele picioarelor lui Hua.

— Sânge! De unde o fi? Întreba Raimondo. E închegat, ce e drept, dar de puţin timp. A fost ucis cineva aici.

— Înainte, zise Marius.

Câţiva paşi mai departe, altă baltă de sânge, dar de data asta era alături şi un cadavru.

Un cadavru, gol, ţeapăn, fără cap. Sângele cursese în abundenţă întinzându-se pe pământ. Ceva mai departe găsiră alt cadavru, apoi un al treilea, apoi un al patrulea şi în sfârşit o grămadă de cadavre, căzute unul peste altul într-o sală de formă circulară. Şi toate erau fără cap.

Tăietura de-o extraordinară preciziune, fusese făcută, cu o lamă foarte tăioasă desigur; şi pe acolo se scursese tot sângele victimei.

Cei trei cercetaşi erau muţi de oroare şi de spaimă. Mintea lor începu să se rătăcească. Sala în care se găseau era mică şi de formă circulară; plimbând de-a lungul pereţilor raza luminoasă a lămpilor lor. Descoperiră şase orificii ale altor subterane. Intrară la întâmplare, găsiră alte cadavre. Timp de o oră străbătură în continuu acele coridoare şi mereu reveneau în sala centrală.

Voiră să n-o mai vază, să nu mai puie piciorul acolo şi să regăsească primul coridor, la extremitatea căruia era templul lui Budha, care nu prezenta acel spectacol de oroare înspăimântătoare şi nici nu era îmbâcsită ca subteranele de acel miros de sânge şi de cadavre. Dar, în zadar, căutau şi se orientau pe rând, chemându-se unul pe altul ca să nu se rătăcească; se duceau, se întorceau, învârtindu-se mereu prin coridoarele întortocheate spre a se pomeni în acelaş loc, în sala rotundă, unde se găsea grămada de cadavre. Erau într-un labirint şi n-aveau nimic după ce să se conducă, deşi exista desigur o uşă prin care ar fi putut ieşi; nu puteau conta de cât pe întâmplare ca să-i scoată din acel oribil labirint.

A descrie, a analiza sau a preciza starea de spirit a celor trei cercetaşi în acele momente e un lucru imposibil.

Le rămânea un fond de curaj şi de energie, dar din ce în ce se

simţeau mai ameţiţi şi învăluiţi într-un vârtej de nebunie.

— După ce căutară şi rătăciră din ce în ce mai înfriguraţi, sfârşiră prin a se opri într-unul din coridoarele în care erau mai puţine cadavre. Şi acolo, deodată oroarea deveni şi mai teribilă. Una după alta, în puţine minute, lămpile lor se stinseră.

Se consumaseră. Erau deci cufundaţi în cea mai profundă obscuritate, pe când în jurul lor nu erau de cât cadavre în putrefacţie.

— Şi vom muri aici în mormântul ăsta? strigă Raimondo cu glas sugrumat.

— Nu văd cum am scăpa, zise cu răceală Jean Bart.

— Mizerabil destin! mormăi Marius.

Şi nu mai scoaseră nici o vorbă. Nici unul din ei nu mal avea puterea să-şi exprime gândurile.

Vedea bine că trebuia să moară acolo, să cadă fără simţire alături de cadavre, să moară de foame şi de sete şi poate asfixiaţi de acele emanaţii cadaverice.

Hua, când rămăseseră în întunerec, plecase ca un nebun urlând.

Cei trei cercetaşi nu încercară să-l reţie; şi-apoi, la ce-ar fi servit? Nici nu ştiau în ce direcţie o luase.

Şi astfel începu înspăimântătoarea aşteptare în întuneric şi tăcere; aşteptau ceva care nu venea. Cât dură această aşteptare? Câteva minute? Câteva ceasuri?... Nu ştiură niciodată. Dar, după o perioadă de prostraţie absolută, se auzi vocea lui Raimondo:

— Haidem, să ne mişcăm! Trebuie să umblăm! Să mergem, nu importă încotro, chiar învârtindu-ne în loc, dar să nu stăm nemişcaţi. Mişcarea e viaţa; noi suntem în viaţă; să ne-o dovedim nouă înşine.

— Ai dreptate, mii de pipe, se auzi vocea lui Marius..

— Da, da pe S-ta Ana! murmură vocea calmă a lui Jean Bart.

Şi luându-se de mână, porniră.

Raimondo şi Marius care erau la extremităţi, cu mâna liberă pipăiau pereţii coridorului.

Şi mergeau astfel, fără să vadă, împiedecându-se de cadavre, călcând în bălţile de sânge închegat şi uneori simţind ceva vâscos trecând pe lângă ei, de sigur vreunul din acei şerpi nocturni care abundă în subteranele umede.

Cât dură acel marş funebru? Cine-ar putea şti?

Dar, deodată întunerecul fu pătruns de o vagă licărire îndepărtată.

Cu inima bătând de speranţă, alergară şi avură bucuria de a se pomeni brusc în aer liber, în plin câmp, sub un cer ciuruit de stele şi pe care se înălţa luna.

— Salvaţi! Salvaţi! murmurară ei, necrezându-şi ochilor.

Vedeau în depărtare linia obscură a bastioanelor oraşului şi în partea cealaltă munţii.

A! Nu se mai simţiră obosiţi! Se orientară repede, ca să regăsească

valea care ducea în strâmtoarea dominată de muntele pe care lăsaseră *Aerocul*...

Toată noaptea umblară, fără să-şi vorbească, neavând decât un singur gând: *Aerocul.* Şi când, în sfârşit, două ore de la răsăritul soarelui, ajunseră la picioarele muntelui pe care-şi lăsaseră aparatul, începură să se caţere cu ardoare.

Ajunseră pe platforma pe care se găsea *Aerocul* şi îl găsiră intact. La gândul că vor putea însfârşit pleca din locurile acelea de groază, se simţiră cuprinşi de o nemărginită emoţie şi începură să plângă şi să râdă în acelaş timp.

Raimondo strigă:

— Să plecăm! Să plecăm!

Cinci minute mai târziu *Aerocul* îşi lua zborul; şi ca şi când oroarea ar fi făcut încă să le tremure inimile, cei trei cercetaşi nu-şi recăpătară tot sângele rece de cât când oraşul chinez, unde erau să piară în chip atât de groaznic, dispăru cu totul din ochii lor.

Atunci abia vorbiră...

Îşi amintiră toate peripeţiile înspăimântătoarei aventuri.

Plânseră pe Hua, care pierzându-şi minţile se pierduse desigur în labirintul subteran. Conchiseră că numai o întâmplare providenţială îi salvase, îndreptându-le paşii spre ieşirea în timp liber.

Şi Raimondo zise:

— Fără îndoială, această ieşire unică e făcută conform principiului religios al chinezilor după care călăul lasă întotdeauna victimei – când aceasta n-a fost condamnată în mod legal – o posibilitate de salvare.

Şi astfel, mandarinii în felul mandarinului Roşu fac pe zei, complicii cruzimii lor. Ei îşi spun: „Dacă omul acesta e într-adevăr nevinovat, zeii îl vor salva făcându-l să găsească unica ieşire din labirint!”

— Foarte comod! zise Jean Bart, e comod pentru conştiinţa puţin scrupuloasă a mandarinilor.

— Eu unul găsesc că principiul ăsta e şi mai mişelesc, decât tot procedeul lor.

Şi Raimondo cu Jean Bart fură de aceeaşi părere.

După câteva ore, cei trei cercetaşi aterizară la Hanoi, unde fură primiţi în mod triumfal de comandantul Premorin, de locotenentul Cordier şi de toţi ofiţerii garnizoanei. Tragica lor povestire fu ascultată cu o vie emoţie şi sărmanul Hua fu plâns de toţi.

Cât pentru misiunea încredinţată celor trei cercetaşi, ea fusese din fericire dusă la bun sfârşit, căci graţie informaţiilor luate de ei, se ştia acum ce bază se putea pune pe vicleanul Mandarin Roşu.

Şi, ca încheiere, colonelul zice celor trei cercetaşi:

— Amicii mei, vă veţi repauza trei zile, apoi dacă vă mai plac aventurile, duceţi-vă la Hue, unde a izbucnit o gravă revoltă şi unde veţi avea prilejul să observaţi multe lucruri şi, dacă vă place, să fiţi

chiar de folos.

CAPITOLUL II
Revolta Anamului

Într-adevăr, fierberea surdă care se simţea de câteva zile Un ţara Anamului, supusă protectoratului Franţei, se manifestă la un moment dat cu extremă violenţă printr-o serie de atentate în contra funcţionalilor francezi.

În opt zile fură tot atâtea asasinate; explodară bombe în toate colţurile oraşului Hue, în special în casele funcţionarilor. Bande înarmate circulau în timpul nopţii, provocând incendii.

Până şi ţăranii, instigaţi de mult timp de societăţile secrete se răsculară, se înarmară; sosiră la Hue, capitala Anamului, iar împăratul, care nu putea fi acuzat de complicitate cu rebelii, fu nevoit să se refugieze în rada portului Hue, cuirasatul *Le Corbet,* care împreună cu alte crucişătoare torpiloare forma escadra franceză din apele chineze.

În răstimp de câteva zile, îndată ce împăratul şi guvernatorul francez împreună cu majoritatea funcţionarilor refugiaseră pe vase, întreaga ţară fu prada anarhiei.

Escadra se afla în faţa oraşului Tourane, în golf.

În centru cuirasatul *Le Courbet,* în dreapta şi stâng mai multe crucişătoare cuirasate; şi mai în faţă, la o milă distanţă de uscat navigau în sus şi în jos vreo douăsprezece torpiloare.

Amiralul comandant hotărâse să atace oraşul şi fort Hue, ocupat de revoluţionari, a doua zi după ce împăratul, guvernatorul şi funcţionarii părăsiseră oraşul.

Dase ordin să nu se facă nici o legătură cu uscatul; astfel ziua trecu în pregătiri.

Termometrul arăta 33 grade la umbră; munţi înalţi înconjurau golful, având la picioare o limbă de nisip, pe care erau presărate clădirile oraşului Tourane.

Pe bordul navelor şi în special pe cuirasate se echipa companiile de debarcare: provizii, muniţii, raniţe... etc. Şi îşi încerca încălţăminte nouă.

Marinarii, foarte veseli, se bucurau la gândul că vor intra în luptă a doua zi.

După-amiază o barcă aduse pe bordul cuirasatului *La Courbet,* doi mandarini îmbrăcaţi în negru, erau delegaţii guvernului provizoriu; parlamentară cu amiralul apoi se înapoiară şi echipajul află imediat că apropierea fusese zadarnică.

Deci, revoluţia era îndreptată împotriva francezilor şi un adevărat mic război era pe punctul de a izbucni.

A doua zi, pe un timp splendid, la orele nouă de dimineaţă escadra ieşi din baia Tourane, trecu prin mijlocul uni flotile de vase pescăreşti şi se îndreptă spre Hue.

La două după-amiază, ajunse la îmbucătura fluviului Hue.

Pe nisipul ce strălucea sub razele soarelui, câţiva arbori de cocos umbreau abia cu smocul lor de frunze case cu acoperişurile arcuite ca ale pagodelor chinezeşti. La îmbucătura fluviului, se înălţa un fort ocupat chiar în ajun de rebeli.

Amiralul dete ordin să se înceapă imediat bombardamentul.

Portul răspunse înălţând drapelul galben anamit; dar pe când obuzele cuirasatului *Le Courbet,* cădeau în mijlocul fortului, acele ale tunurilor mânuite de anamiţi, cădeau la jumătatea drumului, între ţărm şi escadră.

Era vădit că nu posedau artilerişti destoinici.

Acel duel ucigător dintr-o parte şi inofensiv din cealaltă, dura de un sfert de oră, când amiralul şi statul său major, în picioare pe platforma posterioară a cuirasatului văzură un fel de pasăre mare, venind din spre vest.

— Un aeroplan! strigă un glas.

Toate ocheanele maritime fură îndreptate spre aeroplan, din ce în ce mai vizibil chiar cu ochiul liber.

Guvernatorul francez, care sta alături de amiral explică:

— E aeroplanul cercetaşilor italieni.

Toţi ştiau cine erau cei trei cercetaşi italieni. Şi isprăvile recente ale lui Raimondo Balsan, Marius Colombo şi Jean Maria Callega, zis Jean Bart, în plină provincie chineză, îi făcuse şi mai celebri decât aventurile lor trecute.

Aeroplanul coborî din înălţimile atmosferice, descrise un cerc larg şi apoi se lăsă să cadă în spirală până la suprafaţa mării. Mulţumită construcţiei sale speciale care-l făcea să fie ca o adevărată barcă, alunecă pe apele liniştite în direcţia cuirasatului. Amiralul ordonă să se lase în mare o şalupa spre a se lua imediat contact cu aviatorii.

Aceştia, observând manevra, opriră aparatul şi aşteptară, în şalupă luară loc locotenentul de vas Durieux, comandantul torpilorului *Le Tonnerre,* care sta nemişcat lângă *Le Courbet,* un ziarist italian, trimis în Cochinchina de *Corriere della Sera,* care avu norocul să fie acolo chiar la izbucnirea răscoalei. Se numea Francesco Barosi. El obţinu favoarea da a însoţi pe Durieux, căci mai intervievase pe cei trei cercetaşi la Lisabona, în momentul în care, pentru a doua oară, sa pregăteau să treacă Atlanticul, spre a câştiga premiul oferit de Carnegie.

Când şalupa se opri lângă aripa stângă a aeroplanului, Francesco Barosi fu imediat recunoscut.

— Uite! exclamă Marius, întinzându-i mâna, cum şi d-ta eşti în

China?

— Aşa cere meseria mea! răspunse, râzând, ziaristul. Dar d-voastră?

— O! Noi, răspunse Raimondo, râzând şi el, ştii bine că noi suntem totdeauna acolo unde sunt aventuri în perspectivă! Voiam să zburăm spre uscat, după ce vom fi salutat pa amicii din Hanoi şi porneam spre Australia, pe care voiam s-o vizităm. Am auzit canonada şi cum la Hanoi, se ştia de revolta din Anam, ne-am gândit că de sigur se ceruse o intervenţie militară.

— Exact! zise reporterul.

Pe când Raimondo vorbea, el sări uşor din nacelă şi prezentă pe cei trei cercetaşi şi pe Zomba lui Durieux.

Acesta în picioare în barca imobilizată de marinari, îi invita pe cuirasat.

Aviatorii se consultară din ochi şi Raimondo declară?

— Cu plăcere, dar unul din noi trebuie să rămâie în aeroplan.

— V-aş face o altă propunere.

— Care? întrebară câteşi trei.

— Eu comand torpilorul *Le Tonnerre.* Pot da ordine să se elibereze spaţiul dinapoi în aşa mod în cât aeroplanul să poată fi garat acolo. Anul trecut, în Franţa, vasul meu a servit la aterizare aeroplanelor în cursul manevrelor escadrei din Mediterană. Marinarii mei sunt învăţaţi cu manevrele de aterizare şi decolare a aeroplanului. Vă convine?

— Minunat, mii de pipe! strigă Marius. Unde e torpilorul d-voastră?

— Colo, alături de cuirasat.

— Bine, să mergem, zise Raimondo.

Şalupa se dete îndată la o parte şi Aerocul cu cei cin Inşi zbură spre torpilor.

Ajunseră cu câteva clipe înaintea comandantului Durieux şi îl aşteptară.

Canonada nu încetase şi acum era în toiul ei.

Cercetaşii şi Zomba erau încântaţi că vor avea prilejul să asiste la un spectacol necunoscut.

Şalupa ajunse, acostă lângă torpilor şi Durieux se urcă *pe* bord. Unde spuse secundului său, Marty:

— Locotenente, dă ordin să se pregătească imediat partea de la pupă pentru aeroplan.

Când primi ordinul, întregul echipaj se puse pe lucru. Partea dinapoi a torpilorului fu transformată într-o platformă netedă, liberă de orice obstacol; un plan înclinat cu care era prevăzută puntea fu ridicat şi înclinat în sens contrariu spre mare, atingându-i suprafaţa.

Aeroplanul, pornind pe această platformă înclinată, alunecă pe propriile sale roţi, fiind tras de marinari cu frânghii, că-n câteva clipe *Aerocul* fu imobilizat pe platformă.

După ce strânseră mâna locotenentului Marty, cei trei cercetaşi cu ziaristul şi Durieux fură transportaţi cu şalupa pe bordul cuirasatului *Le Courbet,* unde ziaristul prezentă pe cei trei tineri exploratori.

Pe când bombardamentul continua o conversaţie rapidă şi generală se încinse între noii sosiţi, ofiţeri şi demnitari francezi care priveau cu cea mai mare curiozitate şi admiraţie pe cei trei tineri.

Vorbiră în special de investigaţiile făcute de cercetaşi în provincia chineză Se Tchouen, din ordinul colonelului Premorin, comandantul militar al Tonkinului.

Şi Raimondo încheie:

— D-le amiral, dacă vă putem fi de folos cu aeroplanul nostru, consideraţi-ne ca fiind la ordinele dv.

— Vă consider chiar şi vă mulţumesc! răspunse, zâmbind, amiralul.

— D-le amiral, adăogă Marius cu îndrăzneală lui obişnuită, sper că nu ne veţi lăsa să mucegăim şi că ne veţi da imediat ceva interesant de făcut.

— Sper şi eu, dar pentru un moment…

Fu întrerupt de un ofiţer, care, salutând milităreşte îi atrase atenţia. Era un sublocotenent care nu aparţinea echipajului de pe cuirasat, ci sosise chiar atunci cu o vedetă.

— Ce e? întrebă amiralul.

— D-le amiral, răspunse tânărul ofiţer, un subofiţer anamit, dintre cei care ne-au rămas credincioşi a venit înot, până la torpilorul meu, care explora ţărmul. El m-a anunţat că rebelii au descoperit în subteranele fortului mai multe mine. Şi se pare că noaptea trecută le-au lansat în mare. Unde rătăcesc acuma, ceea ce înseamnă că suntem în primejdie să întâlnim vreuna şi s-o facem să explodeze.

— Oh! Oh!

Un fior trecu prin inimile tuturor cei prezenţi la gândul că unul din torpiloarele care manevrau în jurul escadrei ar fi putut să se izbească de vreuna din mine, sau că mina, împinsă de curent să se fi lovit singură de chilia unei nave, explodând.

Pericolul era mare.

Minele plutitoare sunt compuse dintr-un cilindru, conţinând o încărcătură de fulmicoton şi care se menţine la anumită adâncime în apă cu ajutorul unei greutăţi legate de lanţul ei. Minele sunt adevărate bombe care la cea mai mică lovitură explodează. De obicei sunt fixe, fiind menţinute de greutatea care atinge fundul. Ele se aşază în jurul unul fort, la intrarea unui fluviu, într-un canal, în orice loc însfârşit, care trebuie apărat.

Dar, când greutatea e tăiată – cum era în cazul de faţă – aceste mine plutesc la întâmplare în voia curenţilor şi a valurilor, constituind un pericol constant şi aproape imposibil de evitat.

În timp de război, escadrele sunt precedate în toate apele în care

se găsesc asemenea mine de curăţitoare de mine ni drage speciale.

Acestea din urmă, de obicei contratorpiloare, remorchează drage care prind minele, le răstoarnă făcându-le să explodeze, sau le pescuiesc fără pericol.

Dar escadra aceasta nu avea nici o dragă.

Trebuie să se organizeze imediat un serviciu de vase destinate să străbată toate apele de la îmbucătura fluviului Hua. În scop de a face să explodeze de la distanţă minele periculoase.

Când ofiţerul termină raportul, amiralul reflectă câteva minute, apoi vorbi:

— Domnilor, sosirea celor trei cercetaşi cu aeroplanul tot îmi pare providenţială. Hotărâsem să mă mulţumesc azi să trimit rebelilor câteva obuze, ca o demonstraţie spre a le arăta că nu le vom permite să-şi schimbe guvernul provizoriu într-un guvern, permanent. În aşteptare ca trupele de uscat să vie să încercuiască Hue, singurul focar de rebeliune, vom efectua o debarcare imediată. În loc de a o amâna pentru mâine, cum proiectasem la început. Şi după-amiază, protejate de obuzele escadrei, torpiloarele noastre se vor duce să urmărească minele plutitoare. Iar voi, cercetaşi, zburând la vreo sută de metri deasupra mării, veţi putea foarte uşor, mulţumită transparenţei apei liniştite, să descoperiţi minele. Ori de câte ori veţi vedea, una, faceţi să fluiere sirena şi zburat în cerc deasupra locului unde va fi mina. Un torpilor va veni atunci în grabă, va lăsa bărci în mare şi va face tot posibilul să pescuiască mina, sau s-o facă să explodeze la distanţă.

Raimondo salută milităreşte:

— Am înţeles, d-le amiral, când trebuie să plecăm?

— Imediat.

— Foarte bine!

Şi întorcându-se la Marius şi Jean Bart.

— Haidem!

Dar pe când se îndreptau spre scară, ziaristul Francesco Barosi îi opri:

— N-aveţi un loc şi pentru mine pe bordul *Aerocului?*

— Cu plăcere. Vei putea face un articol de reportaj mai puţin banal de cât dac-ai rămânea pe bordul cuirasatului.

— Tocmai asta-mi ziceam şi eu.

Ziaristul era foarte simpatic.

Figura sa rece la prima vedere, devenea amabilă după câteva minute de convorbire. Era înalt, zvelt, agil şi părea viguros.

Era desigur şi curajos de vreme ce se aventura într-o astfel de întreprindere.

Toţi cunoşteau îndrăzneală celor trei cercetaşi şi Francesco Barosi îşi putea închipui că, în faţa oricărui pericol, au vor ezita să-l înfrunte

voioşi.

Marius i-o spuse imediat cu obişnuita lui sinceritate.

— Ştii, te vom trata ca pe unul dintre noi, dacă vom da de vreun bucluc, te vei descurca singur ca şi noi!

— Cred şi eu!

Se scoborâră într-o şalupă şi fură imediat pe bordul torpilorului *„Le Tonnerre”.* Zomba îi aştepta.

Raimondo îi spuse repede:

— Dragul meu Zomba, vei ceda locul tău d-lui Francesco Barosi.

— D-voastră plecare cu aeroplanul? întrebă bunul negru.

— Da şi te lăsăm pe bordul torpilorului.

Figura bravului abisinian exprimă atâta tristeţe încât, Marius simţi nevoia de-a consola pe admirabilul lor tovarăş de aventuri.

— Linişteşte-te, Zomba, nu vom sta mult; două sau cel mult trei ore; şi nu ne vom duce departe. Vom zbura pe deasupra escadrei şi ne vei vedea tot timpul.

— Bun! Bun! răspunse negrul.

Cinci minute mai târziu, Raimondo, Marius, Jean Bart şi Francesco Barosi erau în nacela *Aerocului.*

Manevrele necesare fură executate într-o clipă şi după ca rulă pe platforma vasului, aeroplanul îşi luă zborul.

CAPITOLUL III
Atacul

În conformitate cu deciziile amiralului se dete ordin de debarcare imediată pe bordul tuturor vaselor unde se găseau trupe de trăgători de marină şi de infanterişti; aceste trupe formate în companii se grăbiră să-şi ia armele, muniţiile şi proviziile şi să se îmbarce pe şalupe.

Anamiţii, ieşiţi din fortul care nu mai era bombardat, se agitau pe plajă, fiind şi ei organizaţi de şefii rebeliunii. Erau îmbrăcaţi în negru şi purtau pe cap pălării mari albe în formă de ciuperci; armele lor străluceau la soare.

Majoritatea erau voluntari; dar printre ei se zăreau şi mulţi trăgători anamiţi care-şi călcaseră jurământul de credinţă către Franţa.

Fortul fiind pe malul de nord al fluviului ei traversară pe malul sud unde se concentrară într-un mic fort situat chiar în faţa celui dintâi.

Cuirasatul le trimise câteva obuze; pe când treceau pe pontoane şi câţiva din ei căzând în apă se iscă în rândurile lor o panică destul de serioasă care amuză pe marinari.

Alergau ca nişte smintiţi pe nisip fără să se oprească şi după puţin timp cele două forturi reîncepură bombardamentul, dar fură repede reduse la tăcere de focul escadrei.

După câteva minute se dete pe toate vasele semnalul de debarcare şi bombardamentul din spre mare reîncepu spre a proteja trupele ce se îndreptau spre ţărm.

Cerul era foarte limpede; soarele era înconjurat de nori trandafirii; conturul munţilor se desena precis la orizont, deasupra dunelor se vedeau cocotierii, pagodele şi acoperişurile ornamentate ale caselor de locuit.

Trupele debarcară în curând pe ţărm. Pe bordul vaselor fu un moment de îngrijorare, căci de acolo se distingeau printre dune capetele de anamiţi, pe care marinarii debarcaţi nu le puteau vedea.

Revoluţionarii din dărătul tranşeelor aşteptau pe francezi.

Şi deodată din tranşee răsună o salvă care doborî câţiva din marinari.

Se auziră strigăte, ordine, săbiile ofiţerilor sclipiră la soare; şi toate companiile în coloane separate se repeziră la atac.

Soldaţi şi marinari ajunseră la tranşee şi traseră fără; se oprească din fugă. Fu un atac cu baioneta, care puse fugă pe anamiţi, golind tranşeele. Altă companie de debarcare se repezi spre fortul de nord. Ieşiră mai mulţi anamiţi, care înaintară, se opriră traseră: dar li se

răspunse în aşa mod, încât după o nouă salvă, fură nevoiţi să întoarcă spatele.

După cinci minute, drapelul francez fâlfâia pe fortul de la nord, în locul celui anamit.

În momentul acela artileria debarcată, protejată de companie de infanterie marină, se instala pe dune, de-a lungul tranşeelor evacuate; mitralierele şi bateriile de câmp fu instalate şi se deschise focul asupra satelor şi asupra mic lui port situat mai în interior, în faţa oraşului Hue.

Statul major cu amiralul în frunte urmărea diversele faze ale luptei, de pe cuirasat.

Puţin după aceea fu ocupat şi fortul de la Sud.

Era victoria completă!

Prima parte a luptelor, mărginită la ocuparea plajelor a porturilor, era terminată. Nu mai fură decât mici lupte parţiale în tranşeele mai îndepărtate. Dar nucleele revoluţionare, erau lipsite de coeziune.

Acum trebuia să se efectueze debarcarea restului de trup şi să fie dirijate, în două coloane, spre Hue!

Din când în când se auzeau de departe strigăte şi împuşcături: aceasta ţinu până la apusul soarelui.

Între timp, în văzduh, cercetaşii îşi împlineau misiunea lor.

Avură norocul să descopere minele plutitoare la unu sau doi metri sub suprafaţa apei.

Le semnalară conform ordinului şi marinarii deprinşi cu astfel de operaţii, veneau cu şalupele şi înarmaţi cu căngi atrăgeau încet minele, de care legau o bucată de lemn ca să le menţie aproape de suprafaţă, dându-le, pentru un moment o oarecare stabilitate.

Cu ajutorul frânghiilor legate de plute, minele erau trase spre vas, unde erau prinse, deschise şi descărcate. Din, fericire, în după amiaza aceea nu se produse nici o explozie.

Când soarele apuse şi se înnoptă imediat după aceea – cum se întâmplă de obicei în aceste regiuni – *Aerocul* se înapoia pe torpilorul *Le Tonnerre;* iar cercetaşii şi ziaristul fură oaspeţii comandantului Durieux.

După raportul ofiţerului care semnalase prezenţa minelor în mare, acestea trebuiau să fie vreo cincizeci.

Nu fuseseră pescuite decât douăzeci şi trei.

Deci cel puţin alte douăzeci şi şapte rătăceau pe sub apă.

Această veste îngrijoră pe toţi. Cum va trece noaptea?

Dacă vreo mină împinsă de văluri va provoca o exploziei?

Dar orele trecură liniştite şi toţi îşi ziseră că desigur curenţii maritimi târâseră minele dincolo de raza de acţiune a escadrei.

În noaptea aceea exploratorii şi ziaristul italian dormiră pe puntea vasului „Le Tonnerre”.

Şi dacă avură vise desigur că nici unul nu-i făcu să prevadă tragicele evenimente în care aveau să fie amestecaţi a doua zi.

CAPITOLUL IV
Explozia

Spectacolul pe care-l văzură a doua zi dimineaţa, deşteptându-se, era cu totul deosebit de cel din ajun.

Vasele escadrei erau tot acolo; dar între ele şi plaja circulau nişte bărci cu pânze bizare, ce le făceau să pară nişte păsări fantastice, dintr-un vis urât.

Îndată ce se sculară, cei patru italieni se duseră spre prora torpilorului unde comandantul Durieux vorbea cu sublocotenentul Marty.

După saluturile obişnuite, Raimondo zise:

— Comandante ce sunt bărcile astea?

— Mii de pipe? comentă Marius, râzând, nu cumva vor să atace escadra?

— Sunt bărci de păstori, dar ceea ce mă miră e că amiralul le permite să stea între noi şi ţărm.

— De când au apărut aşteptăm să primim ordinul de a le pune pe fugă; sau cel puţin de a le scoate din raza escadrei.

— Şi semnalul n-a fost încă dat! zise comandantul.

— Dar noi, observă Jean Bart, nu reîncepem operaţiile de ieri?

Comandantul era tocmai să răspundă când o canonadă răsună pe bordul amiralului *„Le Courbet”* nemişcat la câţiva metri de torpilor.

Toţi priviră spre bordul cuirasatului şi văzură înălţându-se pe unul din catarge mai multe steguleţe de forme şi de culori diferite.

Durieux şi Marty priviră o clipă acele semnale apoi Durieux spuse:

— Dragii mei cercetaşi, reluaţi operaţiile de ieri. Nu cred că vă vor răpi mult timp, căci e evident că dacă pân-acum nu s-a produs nici o explozie, asta înseamnă că minele au fost târâte în largul mării.

— E probabil, zise Marty.

— Dar, amiralul vrea să fie sigur şi nu vrea ca vasele să facă nici o mişcare înainte de a fi lămurit acest punct.

— Ce mişcare trebuie să execute flota?

— Să meargă în baia Tourane, să îmbarce trupele venite de la Saigon şi să le aducă aici spre a fi la dispoziţia comandanţilor, care pornesc cu trupele de debarcare spre Hue.

— Bine – zise Raimondo – să ne îmbarcăm.

După câteva minute, cei patru italieni îşi luau zborul. Puţin timp după aceea, Marius, care era aplecat deasupra motorului, zise deodată:

— Oh! Raimondo, n-auzi?

— Ce lucru? întrebă Raimondo, care privea spre ţărm, unde satele incendiate, trimeteau spre cer nori de fum, pe când Jean Bart cerceta cu ocheanul suprafaţa apei, în căutarea minelor.

— Ascultă, motorul are o avarie.

Încruntând sprâncenele, Raimondo se plecă spre Marius şi percepu o neregularitate foarte pronunţată în bătăile uşoare ale motorului.

— Adevărat!

Şi totuşi zborul părea regulat şi uşor.

Deodată bătăile încetară.

— Am păţit-o mii de pipe! Motorul s-a oprit.

— Trebuie să coborâm.

Jean Bart care auzise, strigă:

— Să ne coborâm! Motorul s-a oprit. Din ce cauză?

— Pe cuvântul meu, nu ştiu! răspunse Raimondo.

— O! De sigur că iar s-a astupat. De atâta timp nu l-am mai curăţit şi desigur s-a depozitat murdăria.

— E grav? întreba ziaristul.

— Nu cred, zise Raimondo, vom ameriza ca să-l putem examina în voie.

Cu motorul stins, aeroplanul coborî în spirale, în zbor planat.

Raimondo, mulţumită experienţei ce avea în asemenea incidente, nu era deloc îngrijorat. Mânui cârma de adâncime în aşa mod încât *Aerocul* nu făcu, atingând apa, decât un uşor salt.

După un minut se imobiliză. Întâmplarea îi făcu să coboare destul de departe de flotă. Era deci izolat, cel puţin atât încât, nimănui să nu-i treacă prin gând, să vie să se informeze de acea coborâre.

Pe când Raimondo şi Marius cercetau cauzele opririi motorului, Jean Bart şi ziaristul cercetau apa; şi Jean Bart strigă dintr-o dată:

— O mină!

Acest strigăt alarmant făcu pe ceilalţi doi să scoată capetele dindărătul parbrizului unde lucrau.

Şi toţi se întoarseră în direcţia arătată de Jean Bart. Se vedea sub apă, destul de precis o formă neagră, avea aerul unui ceaun cu un capac ascuţit.

— Nu mai încape îndoială, e o mină, afirmă Raimondo. Trebuie s-o prindem cu orice preţ, zise Marius, căci pare că se îndreaptă spre flotă.

— Bine, zise Francesco Barosi. Dar cum să facem? Lucrul nu e aşa uşor.

Mina plutitoare se găsea la cinci sau şase metri de aeroplan şi la doi metri sub apă.

Spre a o prinde, fără a risca s-o răstoarne, ar fi trebuit o cange, instrument, care nu se găsea pe bordul *Aeroculului.* Câteva minute reflectară şi Marius zise brusc.

— Mii de pipe! Am o idee!

Când Marius avea o idee ceilalţi doi căscau ochii şi deschideau bine urechile, căci în momentul acela figura lui Marius era tot atât de interesantă ca şi cuvintele sale.

— Iată, le zise el, mă dezbrac, intru în apă încetişor, înot, cu ochii deschişi, mă îndrept spre mină şi îi prind o frânghie de veriga de deasupra. Ne va fi apoi uşor să legam frânghia de o scândură şi să tragem mina înapoi. După ce vom repara motorul, îl vom pune din nou în mişcare şi fără a ne ridica de pe suprafaţa apei vom merge spre un torpilor, căruia îi vom încredinţa mina.

— Excelentă idee, zise Raimondo. Dacă nu m-aşi opune la executarea ei.

— Pentru ce? întrebă Marius surprins.

— Fiindcă e prea periculoasă. Presupune că faci o mişcare greşită şi că răstorni mina vei fi azvârlit în mii de bucăţi, dragul meu! Explozia va provoca naufragiul *Aerocului* şi ne va trimite şi pe noi să te întâlnim pe lumea cealaltă, prefer să trăiesc, în aceasta şi împreună cu tine. Să căutăm altceva.

— Dar ce? Ia spune-mi, te rog, de când am devenit atât de neîndemânatec încât să răstorn mina; făcând-o să explodeze? Înot ca un peşte, ştii foarte bine şi pot foarte bine săi mă menţin numai cu picioarele deasupra minei, în timp cei voi trece frânghia prin inel. A! Dacă marea n-ar fi atât de liniştită, dac-ar fi valuri, care să răstoarne mina în momentul cel mai primejdios al operaţiei, aşi înţelege obiecţiunea ta; dar priveşte, te rog, marea e ca un strat de undelemn, nu e deci nici o primejdie.

— De! Ştiu eu! murmură Raimondo nedumerit.

Ceilalţi doi, întrebaţi, îşi exprimară aceeaşi teamă.

Totuşi Raimondo eră şeful lor şi ceilalţi doi băieţi erau prea obişnuiţi să-l considere ca atare şi prea disciplinaţi ca să nu-i se supuie, mai ales în împrejurări grave. După câteva clipe de tăcere, Marius zise:

— Haide! Raimondo, fii mai rezonabil! Gândeşte-te că mina se depărtează din ce în ce şi fiece minut întârzie planul meu; va trebui deci să înot mai mult; poate că o vom pierde din vedere şi cine ştie dacă o vom mai regăsi!

— Ai dreptate, Marius, dar vezi nu-mi vine să te las să faci un lucru care nu pare de o îndrăzneală nebunească.

— Dar nici de cum. Ia gândeşte-te puţin.

— Ei da, cu cât mă gândesc mai mult…

— Te gândeşti rău, dintr-un punct de vedere greşit. Ia reflectează dintr-un punct de vedere raţional şi vei vedea că nu risc nimic. Şi apoi, procedând astfel înlături pericolul cu care această mină rătăcită – ultima poate – ameninţă escadra.

Jean Bart rosti cu vocea sa liniştit:

— Mi pare că Marius are dreptate. Şi-apoi, înoată atât de bine!

— Dar d-ta, d-le Barosi, ce spui? întrebă Raimondo.

Ziaristul făcu o strâmbătură, ridică din umeri, privi pe Marius cu admiraţie şi zise:

— Sunt de părerea lui Jean Bart, dacă Marius se oferă să facă acest lucru, asta înseamnă că se simte în stare să-l ducă la bun sfârşit.

— Ei bine, conchise Raimondo, dezarmat, dezbracă-te Marius.

— Bravo! Mii de pipe! replică Marius râzând. Iar voi sa nu pierdeţi din ochi mina, ca să-mi arătaţi exact locul, când mă voi afunda în apă.

Marius se dezbrăcă într-o clipă şi fără un cuvânt de adio, care ar fi implicat presupunerea unui pericol, se lăsă să alunece în apă.

— Unde e?

— Colo, în dreapta; spre ţărm, în partea unde e cârma *Aerocului.*

— Bine. De altminteri o voi vedea imediat.

Şi începu să înoate cu acea uşurinţă şi libertate de mişcări, care-l făcea să fie în apă asemenea unui peşte.

Tovarăşii săi îl văzură depărtându-se cu o strângere de inimă ciudată. Îi urmăreau cu încordare toate mişcările. Când îl văzură afundându-se brusc şi dispărând sub apă, cu o mişcare spontană, îşi strânseră mâinile, aşteptând, plin de îngrijorare.

Marius luase o frânghie pe care o ţinea între dinţi.

Şi Jean Bart, ţinând-o de celălalt capăt, îi dădea uşor drumul printre degete.

Când Marius, care văzuse mina, crezu că era destul de aproape, se afundă încet cu ochii deschişi mulţumită obişnuinţei căpătate în asemenea scufundări – şi înotând şi mai uşor ca să nu deplaseze prea mult apa, se îndreptă spre instrumentul ucigător.

El putea sta sub apă, fără să respire cel mult două minute. Îi trebuiau treizeci de secunde ca să ajungă deasupra minei, alte treizeci ca să calculeze mişcările ce trebuia să facă spre a introduce frânghia în inel.

Fără a se grăbi, menţinându-se prin mişcările picioarelor la înălţimea necesara, fără ca să atingă nici cu pieptul nici cu coatele mina plutitoare, introduse capătul frânghiei în inel, făcut un nod simplu, dar solid şi cu o uşoară mişcare se ridică la suprafaţă.

Lucrul care păruse extraordinar se făcuse cu cea mai mare uşurinţă. Şi Marius râzând de mulţumire, se întoarse repede spre aeroplan strigând:

— S-a făcut! Aveţi o plută?

Ceilalţi râdeau şi ei de emoţie.

Şi Raimondo nu se putu abţine de a îmbrăţişa pe Marius, care se scutur a ca un câine care simte apa pe spinare şi după ce se uscă la soare câteva minute se îmbrăcă.

Între timp, Raimondo şi Jean Bart se grăbiseră să scoată din

balamale capacul de la lada cu provizii, care se găsea în nacelă. Era destul de mare ca să formeze o excelentă plută.

Şi cum avea o gaură la mijloc Francesco Barosi avu ideea de a vârî în ea o vergea destul de lungă, găsită printre instrumentele de schimb, legând la capăt o batistă.

Mulţumită acestui steguleţ pluta era mai vizibilă şi o puseră pe apă, legând-o de frânghia minei al cărei capăt fu fixat de marginea nacelei.

După ce terminară cu mina, nu mai rămăsese decât să descopere cauza opririi motorului.

Şi aceasta ocupă timp de o oră pe tineri şi chiar pe ziarist, care, fiind un fervent automobilist interesându-se de toate motoarele, se pasiona să învingă pe acela al minunatului aparat.

Astfel că nici unul nu-şi dete seama că mina, sub acţiunea curentului de care era târâtă, exercita o presiune continuă asupra frânghiei.

Poate că nodul cu care aceasta era legată de nacelă fusese rău făcut? Sau poate frânghia fiind prea uscată se desfăcuse singură sub presiunea minei care trăgea mereu de ea. În scurt, când cercetaşii, după ce deteră de rostul avariei şi aplicară remediul, care consta în o simplă curăţare, îşi deteră seama că frânghia nu se mai vedea.

Complicaţie neaşteptată; între timp se ridicase un vânt destul de puternic, cum se întâmplă adesea în acele regiuni în timpul dimineţii; şi nori venind dinspre munţii Anamului ascunseseră soarele, întunecând marea acoperită de valuri cu creste de spumă.

Şi cei patru italieni se uitară zadarnic în toate părţile căci nu mai văzură micul steguleţ de pe plută.

— Vântul vine din larg şi împinge mina spre flotă, observă Jean Bart.

— La naiba! exclamă Raimondo. Urâtă afacere.

— N-aveam timp de pierdut, mii de pipe! Să zburăm imediat spre escadră şi să aterizăm pe platforma torpilorului, de unde vor trimete imediat un pescuitor de mine ca s-o caute.

Era singurul lucru ce aveau de făcut; se aşezară fiecare la locurile lor, Raimondo şi Marius făcură operaţiile necesare şi după ce alunecă pe apă pe o distanţă de vreo sută de metri, *Aerocul* îşi luă zborul.

După patru minute, descriind un cerc în aer, se cobora în spirală pe platforma torpilorului.

Îndată ce aeroplanul fu oprit Durieux alergă înaintea lor:

— O s-asistaţi la ceva frumos!

— Ce lucru? întrebă Raimondo.

— Ştiţi corăbiile care se legănau între noi şi uscat, erau încărcate cu explozibili. Câţiva anamiţi eroici, sortiţi să se jertfească, trebuiau să le împingă spre crucişătoare şi să le facă să explodeze în momentul în care ar fi fost invadate de marinarii noştri. Lucrul s-a descoperit mai

adineaori; şi toate vasele au ordin să urmărească bărcile pe care le vedeţi, fugind în direcţia vântului şi să le facă să explodeze la distanţă, bombardându-le, sau torpilându-le.

— Da! Dar mai e şi altceva, zise Marius.

— Ce lucru?

— Acesta! strigă Raimondo.

Şi povesti incidentul minei.

— E grav! exclamă locotenentul. Din punctul în care eraţi, vântul bătea drept şi desigur o împinge spre noi. Şi cum suntem toţi atenţi, la manevra comandată de amiral, s-ar putea să nu observăm micul drapel alb, care se poate confunda cu spuma valurilor.

— Înţeleg, înţeleg, zise Raimondo, dar vă propun un lucru. Noi nu vă suntem de nici un folos în operaţiile actuale, daţi-ne o şalupă şi ne vom înapoia în direcţia în care se găsea aeroplanul când am prins mina. Astfel o vom găsi desigur şi o vom putea aduce pân-aici.

— Faceţi cum ştiţi mai bine. Vă voi da un cartuş cu dinamită. Îl veţi fixa de plută şi va fi legat de dv. Printr-un fir electric. Vă veţi depărta la două sau trei sute de metri şi veţi face să explodeze cartuşul. Explozia va ridica valuri destul de mari că să răstoarne mina, care va exploda astfel fără să primejduiască pe nimeni.

— Bravo! zise Marius. Repede, şalupa şi cartuşul!

— Trebuie să dau câteva ordine; dar iată pe locotenentul Marty care vă va pune totul la dispoziţie!

Şi în mai puţin de zece minute, cei trei cercetaşi prevăzuţi cu toate cele necesare, coborâră în şalupă, împreună cu ziaristul. Marius şi Jean Bart apucară lopeţile. Raimondo era la cârmă. Francesco Barosi la proră sta gata cu cartuşul, firul electric şi aparatul care trebuia să trimită scânteia pentru a face să explodeze cartuşul.

Jean Bart şi Marius, care, vâslind, întorceau spatele prorei puteau vedea cele ce se petreceau în apele escadrei.

Împinse de vânt, bărcile anamite se risipeau în largul mării.

— Una sau două vor scăpa, desigur, zise Jean Bart, constatând că mişcările flotei păreau concentrate – dintr-un motiv pe care cercetaşii nu-l puteau ghici, dar care-şi avea scuzele sale – la îmbucătura fluviului Hue, unde se îngrămădeau cele mai multe din bărci.

— Amiralul vrea desigur să se strângă toate în apele fluviului, ca să le aibă mai la îndemână.

— Sau, poate că acolo e vreo aglomeraţie de inamici, care vor fi complet demoralizaţi de distrugerea bărcilor.

Neputând desluşi nimic de la o distantă aşa de mare orice presupunere era bună.

În timpul acesta, şalupa înainta mereu. Şi Raimondo, care auzise, comentă:

— Un lucru nu-mi place; dacă nu găsim imediat mina, vom intra

fără voie în apele celor două bărci, care se îndreaptă spre larg. În caz de atac n-avem de cât browningurile ca să ne apărăm şi e puţin.

— O! Ajunge! zise Marius. Presupun că nu sunt prea mulţi marinari anamiţi în bărci, de vreme ce erau destinaţi sa sară în aer împreună cu ele.

— Aşa e, începu Raimondo, dar…

— Mina! întrerupse un strigăt al lui Francesco Barosi.

Marea începuse să se umfle, făcând valuri înalte; şalupa juca un dans nebunesc pe creasta şi în fundul valurilor.

— La naiba, zise Raimondo. Nu e de glumit!

Se ridicase şi privea spre pluta, ce se zărea la câţiva metri.

Pe o vreme liniştită ar fi fost foarte uşor să prindă pluta şi să fixeze cartuşul.

Dar pe o mare atât de agitată riscau să lovească mina, a cărei cupolă ameninţătoare se ivea uneori între două valuri.

— Atenţie, Marius şi Jean Bart, zise Raimondo, la comanda mea să vâsliţi în aşa mod în cât să evitaţi pericolul. Iar, d-ta Francisc, eşti sigur că vei putea fixa cartuşul pe plută, cu toată mişcarea valurilor?

— Da, sunt destul de îndemâna tec, mă voi ţine de bancă cu picioarele şi cu genunchii şi aplecându-mă peste bord voi prinde pluta, o voi ţine cu o mână şi cu cealaltă voi fixa cartuşul.

— Atunci! Cu D-zeu înainte! zise Raimondo.

Nici unul nu era emoţionat, periculoasa operaţie nu-i speria prea mult fiecare fiind preocupat de ceea ce avea să facă şi cum se întâmplă adesea când trebuie îndeplinită o acţiune fizică precisă şi importantă, forţele morale tind spre îndeplinirea ei şi nu mai ai timp de calculat pericolul probabil.

Astfel că nici o presimţire nu tulbură pe cei patru italieni.

Urmând ordinele lui Raimondo care în picioare la pupă, cu o mână pe cârmă le dădea ordine scurte şi precise. Marius şi Jean Bart vâsleau cu îndemânare şi mare băgare de seamă.

Prora şalupei nu mai era decât la un metru de plută şi Francesco Barosi se aplecă spre ea.

Mâinile sale atinseră pluta.

— Vezi mina? strigă Raimondo.

— Nu, apa nu e destul de transparentă.

— Şi apoi, adaogă Marius, frânghia care leagă pluta de mină e destul de lungă, aşa ca aceasta poate fi la vreo zece metri depărtare, spre dreapta sau spre stânga, înainte, sau înapoi.

— Atenţie! strigă ziaristul. Vine un val, care mă depărtează de ea.

— Vâsliţi spre stânga! comandă Raimondo.

Lopeţile se plecară într-o parte.

— *Acre*! urlă Raimondo.

Acest strigăt de alarmă făcu să treacă un fior prin vinele lui Marius

şi Jean Bart.

Dar, sclavii disciplinei, nu se mişcară şi aşteptară o comandă, care nu întârzia!

Deodată auziră alt strigăt:

— Mina atinge!

— Ce lucru? întrebă Marius.

— Lopeţile! avu timpul să strige Raimondo.

Cu o mişcare repede vâslaşii voiră să ridice lopeţile; dar una din ele se încurcă în frânghia care lega mina – în dreapta – cu pluta din stânga; lopata ridicată trase frânghia; un val puternic răsturnă mina, care se izbi de marginea lopeţii şi se produse o formidabilă explozie.

Într-o imensă coloană de apă străbătută de flăcări roşii şalupa tăiată în două fu azvârlită în aer!

Deplasarea straturilor de aer fu atât de mare încât navigatorii fură azvârliţi în aer în sens orizontal, iar nu vertical.

Raimondo şi Jean Bart fură azvârliţi mai sus şi înspre uscat, pe când Marius şi Francisc Barosi mai jos şi înspre largul mării.

În momentul acela, una din bărcile anamite, trecea împinsă de vânt la câţiva metrii de locul exploziei.

CAPITOLUL V
Dispăruţi

Vântul, care sufla de două ceasuri se schimbase în furtună.

Şi în radă părea că domneşte o confuziune grozavă. De fapt, era doar o aparenţă, căci crucişătoarele reuşiseră să puie pe fugă bărcile silindu-le să se strângă toate la îmbucătura fluviului, afară de cele două care o luaseră în spre larg.

În momentul acela erau atât de apropiate una de alta, încât se atingeau. Şi pe când explozia răsuna în largul oceanului, de pe cuirasatul amiral se da ordin de a trage asupra bărcilor anamite.

Pe torpilorul *„Le Tonnerre”* Durieux şi Marty auziră explozia îndepărtată. Instinctiv, se întoarseră şi putură zări în depărtare, imensa cascadă dungată de flăcări roşiatice.

— Dumnezeule! strigă Marty, pariez că e mina urmărită de cercetaşi!

Durieux răspunse ceva, dar Marty nu-l auzi fiindcă în momentul acela o formidabilă canonadă izbucni din toate părţile. Navele trăseseră asupra bărcilor.

După bombardare urmară mai multe explozii, cu un tumult infernal; bărcile săreau în aer, se făceau în mii de bucăţele, în mijlocul norilor de fum şi a coloanelor de flăcări enorme.

Pe ţărm se vedeau fugind soldaţii francezi din forturile ocupate în ajun; dintre trestii ieşeau turme de anamiţi, care staseră desigur toată noaptea la pândă.

Marinarii şi infanteria trăgeau asupra anamiţilor doborându-i cu zecile; acest spectacol de sânge dură câteva minute. Se dete ordin de încetarea focului.

Canonada încetă, exploziile nu se mai reînnoiră, toate bărcile fiind distruse şi salvele de puşcă de pe mal începură să se rărească. Această luptă durase în total cinci minute. Şi Durieux se gândi numaidecât la cercetaşi şi la ziarist. El zise lui Marty, care era lângă dânsul:

— Sublocotenente, amiralul nu mai are nevoie de noi; şi afară de asta suntem răspunzători de cei trei cercetaşi şi de reporter.

— Ghicesc. Vrei să mergem să-i căutăm, nu?

Şi întinse braţul spre largul mării.

— Da.

Marty alergă să dea ordinele necesare şi torpilorul, virând de bord, trecu printre crucişătoare, lansă un semnal către vasul amiral, trecând înainte şi porni cu mare viteză spre locul unde se produsese,

aproximativ explozia.
Plin de îngrijorare, lăsând comanda vasului secundului său, comandantul Durieux sta la proră, cu mâinile pe parapet, aplecându-se şi privind apele.
Era o furtună, într-adevăr. Nu se mai vedea soarele; nori groşi alergau foarte jos la orizont; iar deasupra lor un strat de nori mai deschişi care păreau nemişcaţi.
Valurile tumultoase se spărgeau cu furie. Unele ajungeau până sus, măturând puntea şi udând pe comandantul Durieux, care nu avea de cât un gând:
— Ce se făcuseră cu cei trei cercetaşi?
Deodată, în mijlocul tumultului format de vânt şi de valurile ce se spărgeau, i se păru că aude un strigăt.
Întinse urechea. Strigătul se repetă.
Se întoarse, ridică braţul şi strigă o comandă.
— Înţeles! răspunse vocea lui Marty, care auzise şi el acel strigăt de groază.
— O şalupă în mare! răcni Durieux.
Sublocotenentul dete ordin de stopare şi repetă ordinul comandantului.
Marinarii se grăbiră să execute dificila comandă.
După câteva încercări infructuoase o şalupă mare în care se urcară şase marinari şi un contramaistru fu coborâtă în apă.
Durieux veni în fugă, îşi făcu vânt, se agăţă de una din frânghiile care susţineau şalupa şi se lăsă să alunece căzând alături de contramaistru.
Cei şase marinari vâsliră cu putere.
Contramaistrul se propti în picioare la prora şalupei ţinând în mână colacul de salvare.
Din fericire strigătul se auzea desluşit deşi ceva mai slab, aşa că şalupa putu fi îndreptată spre locul de unde venea.
— Stop! strigă deodată contramaistrul.
Şi îl văzură azvârlind colacul.
Marinarii ţinură lopeţile nemişcate.
Durieux văzu pe contramaistru plecându-se, luând alt colac şi azvârlindu-l cu putere.
— Sunt doi? întrebă el.
Contramaistrul în loc să răspundă, zise:
— Ajutor!
Doi marinari lăsară repede lopeţile punându-le cu un gest maşinal de-a lungul parapetului şi se grăbiră să ajute pe contramaistru.
Câteşi trei traseră frânghiile celor doi colaci de salvare.
Un moment după aceea, se plecară şi prinseră în braţe pe Raimondo şi Jean Bart aproape de nerecunoscut şi plini de sânge.

Totuşi, nu-şi pierduseră simţirile. Abia fură aşezaţi în şalupă şi, privind în jur, strigară împreună:

— Marius? Marius?

Ş-apoi:

— Francesco Barosi?

Comandantul lăsând cârma, alergase la ei sărind peste bănci.

— Sunteţi răniţi?

— Nu nimic! N-avem nimic! zise Raimondo.

— Dar faţa vă e plină de sânge.

— O! Simple zgârieturi! zise Jean Bart. Unde e Marius?

— Ne ducem să-l căutăm! zise comandantul.

— Da! Da! Să-l căutăm! ziseră amândoi cu glasul tremurător.

Raimondo adăogă:

— Nu vă ocupaţi de noi.

— Vino!

Şi Raimondo, trecând peste bănci, urmat de Jean Bart se duse lângă contramaistru, care pregătea iar colacii de salvare. Şi ţinându-se de bordajul şalupei, cercetau cu îngrijorare oceanul răscolit de furtună.

Durieux, care înţelegea gândurile lor şi dorea şi el din răsputeri să regăsească pe Marius şi pe Francesco Barosi, se înapoiase la cârmă şi strigă:

— Înainte?

Înainte? Da, dar unde? În ce direcţie erau dacă ma trăiau încă? Toţi se întrebau cu teamă.

În picioare, la proră, Raimondo şi Jean Bart repetau:

— Marius, Marius!

Timp de două ore căutarea urmă cu disperare nu numai din partea şalupei dar şi din a torpilorului care, sub ordinele lui Marty se ducea, venea, spre dreapta, spre stânga cercetând cât mai mult spaţiu în jurul şalupei, care mult mai puţin rapidă descria cercuri succesive şi din ce în ce în a largi.

Dar, după două ore de căutări zadarnice fură nevoit să recunoască inutilitatea strădiunţelor lor.

Trecuse prea mult timp de la explozie ca cei dispăruţi că se mai fi putut menţine la suprafaţa apei.

Şi dac-ar fi fost, i-ar fi găsit, căci, în orice caz nu putea să fi căzut mult mai departe decât Raimondo şi Jean Bart şi atât şalupa cât şi torpilorul explorară un imens spaţiu de mare.

Cu moartea în suflet, Durieux hotărî să se întoarcă la torpilor.

Dar, ceea ce nu putu face nici comoţiunea explozie, nici oboseala înotului, făcu durerea.

Când şalupa fu urcată pe bord, Raimondo şi Jean Bart leşinaseră.

Câţiva marinari îi luară pe braţe şi îi duseră într-o cabină ce servea

de infirmerie.
Un medic care se găsea pe bord le dete îngrijirile necesare.
Constată că rănile de la cap erau superficiale şi îi făcu să-şi vie curând în simţiri.
Jean Bart şi Raimondo, întinşi pe două paturi unul lângă altul, se văzură, deschizând ochii.
Se priviră câteva secunde cu disperare; apoi zguduiţi de sughiţuri se azvârliră unul în braţele celuilalt strigând:
— Marius! Marius!
Stând pe jos, între cele două paturi, Zomba îşi privea cu disperare stăpânii şi repeta şi el cu un accent dureros:
— Marius! Marius!

CAPITOLUL VI
În fundul corăbiei

Azvârliţi în aer şi recăzuţi în apă ca şi Raimondo şi Jean Bart, dar în altă direcţie şi de la o înălţime mai mică, Marius şi Francesco Barosi, după ce se scufundară, reveniră în suprafaţă, atât de aproape unul de altul, încât, de la primele mişcări spre a înota se întâlniră.

— Uf! exclamă Marius, după ce scuipă apa care-i umpluse gura. D-ta eşti, Francisc?

— Da. D-ta eşti, Marius?

— Tocmai! La naiba, sunt pe jumătate orbit, nu te mai recunoşteam.

— Eu văd mai bine, zise ziaristul suflând greu, căci te-am recunoscut imediat.

— Şi Raimondo? Şi Jean Bart? zise Marius întorcându-se pe spate ca să plutească.

Francesco Barosi, îl imită; şi amândoi ţinându-se de mâna, se lăsară în voia valurilor.

Din fericire, ziaristul era tot atât de bun înotător ca şi Marius. Când vreun val prea puternic îi întorcea cu faţa, din câteva mişcări îşi reluau poziţia pe spate.

Câteva minute nu deschiseră gura.

Amândoi, instinctiv, voiau să-şi vie în fire din emoţia resimţită de organism în timpul exploziei; când Marius, se simţi în stare să înoate, zise tovarăşului său:

— Am scăpat ca prin urechile acului! Mii de pipe! Ce lovitură! Să înotăm spre escadră. Sper că Raimondo şi Jean Bart au avut acelaşi noroc ca şi noi şi că-i vom regăsi acolo.

— Aşa sper şi eu.

Îşi desfăcură mâinile, se întoarseră, se ridicară puţin ca să vadă în ce punct se găseau faţă de escadra; şi văzută fumul şi coşurile cuirasatului.

— Haidem! zise Marius.

Dar, întorcându-se, văzură altceva care-i făcu să scoată o exclamaţie nearticulată.

Acest altceva era o barcă anamită, împinsă de vânt, se îndrepta spre largul mării şi are să treacă pe lângă dânşii.

— Mii de pipe! Înoată spre stânga Francisc!

Dar barca îi şi ajunsese.

Şi pe când se gândeau la pericolul de a fi izbiţi şi înghiţiţi de valuri, văzură nişte oameni cu figuri respingătoare ţinându-se cu braţul gol

agăţaţi de parâmele care atingeau apa la partea dinapoi a corăbiei.

Înainte ca să fi putut face cea mai mică reflexie, se simţiră înhăţaţi, traşi şi ridicaţi în barcă; se văzură strânşi în braţe nervoase şi pe când se zbăteau, ridicaţi pe sus de o duzină de mâini, care le deteră drumul pe ceva tare: puntea corăbiei.

— Mii de pipe! zise Marius, zbătându-se ea un ţipar. Ciudat mod de a ne scoate din apă!

Şi dintr-o săritură, fu în picioare.

Barosi făcuse şi el acelaş lucru fără să vorbească.

Şi, amândoi puţin cam uimiţi de a se găsi în mijlocul acelor oameni, văzură pe unul din ei care desfăcându-se din grup şi apropiindu-se de dânşii le spuse într-o franţuzească ciudat accentuată:

— Sunteţi prizonierii mei!

— Prizonierii cui? întrebă Marius, în aceeaşi limbă. Şi mai întâi, cine eşti d-ta? Ne-aţi scos din apă, asta o înţeleg şi vă mulţumesc că ne-aţi salvat; căci mi se pare că eram pe punctul de a fi zdrobiţi de flancul corăbiei voastre.

— Sunteţi prizonierii mei, repetă celălalt cu o încăpăţânare sălbatecă.

Marius era tocmai să răspundă, iar Barosi să deschidă tocmai gura, ridicând în acelaş timp mâna cu gest împăciuitor, când vreo duzină din acei chinezi sau anamiţi rebeli se aruncară asupra lor, îi legară, îi ridicară de umeri şi de picioare şi introducându-se printr-o deschizătură din mijlocul punţii, îi aruncară pe o grămadă de frânghii lăsându-i singuri.

Erau în cel mai profund întunerec.

Ameţiţi de repeziciunea cu care se petrecuseră evenimentele ramaseră pentru un moment nemişcaţi şi muţi.

Şi între timp îşi deteră seama, în mod maşinal că nu-i durea nici o parte a corpului. Ceea ce proba că explozia care îi azvârlise în aer, nu-i rănise.

Acea constatare le redase tot sângele rece; şi în acelea timp strigară amândoi:

— Marius!

— Francisc!

Urmă o tăcere. Cercetaşul reluă:

— Se vede aici întocmai ca într-un tunel la miezul nopţii!

— Tocmai.

— Aşteaptă!

Căută în buzunarul pantalonilor şi scoase ceva. Ziaristul auzi un mic zgomot şi văzu o rază de lumină. Era lampa electrică pe care Marius o avea totdeauna în buzunar.

— A! Iată ceva minunat, puţină lumină!

— Totdeauna, răspunse tânărul cu un aer sentenţios.

Această lampă rezistă la apă.

Vreau să fiu totdeauna în măsură să spun în orice împrejurare: să se facă lumină.

— Şi lumina se făcu! întrerupse reporterul, dovedind a n-avea nici mai puţin spirit nici mai puţin sânge rece decât milanezul.

— Bravo! Eşti un tip curajos. Ştii să glumeşti, chiar tu situaţiile cele mai critice.

— Mulţumesc! Dar e un lucru pe care nu-l pricep.

— Care?

— Cum naiba ai făcut de ţi-ai dezlegat mâinile? Când te-au luat pe sus, erai legat ca şi mine.

— Da, dar în furia lor, imbecilii ăştia au uitat un lucru, să facă un nod la frânghia care-mi strângea mâinile. Am observat asta imediat şi bine înţeles, n-am spus nimic. Dar când m-am văzut aici, prima mea grijă a fost să-mi dezleg legăturile. Nu e cine ştie ce grozăvie! Acum te voi dezlega şi pe d-ta şi vom fi liberi ca păsările.

— În colivie!

— Din ce în ce mai bine! Îmi place că ai sânge rece şi spirit!…

— Ne potrivim!

Pe când vorbeau, Marius pusese lampa pe scândurile pardoselei; întorcând lumina spre tovarăşul său.

Apoi, amândoi îşi scoaseră frânghiile de la picioare. Se ridicară şi întinseră braţele, mişcară picioarele şi se priviră râzând.

Dar, aproape îndată, Marius luă un aer grav:

— Facem rău că râdem! Foarte bine pentru noi, că, fiind prizonierii anamiţilor sau ai chinezilor, care, de obicei, nu glumesc şi sunt capabili să ne supuie la cele mai grozave torturi, suntem totuşi în viaţa, cu mâinile libere şi înarmaţi, căci idioţii ăştia au uitat să-mi ia browningul. Dar Raimondo şi Jean Bart? Ce s-au făcut?

— Aşa e!

Şi se priviră de data asta cu o adâncă tristeţe. Nu puteau răspunde la această chinuitoare întrebare.

Sperau totuşi că şi ceilalţi doi, scăpaseră de consecinţele exploziei şi că fuseseră salvaţi de vasele escadrei.

Dar, în fond, astea nu erau decât simple presupuneri.

Şi câteva momente, rămaseră nemişcaţi şi dureros loviţi. Gândul că Raimondo şi Jean Bart să fi avut mai puţin noroc decât ei. Dar, fiind tineri şi într-o situaţie care le excita toate resursele inteligenţei, sfârşiră prin a-şi închipui că tovarăşii lor fuseseră salvaţi şi că, daca şi ei vor reuşi să scape, îi vor găsi vii şi sănătoşi pe bordul unei nave din escadră.

Marius exprimă cu voce calmă acest gând, conchizând:

— Şi, acum, dragul meu, deoarece nu putem face absolut nimic pentru ei, orice li s-ar fi întâmplat şi cum, pe de altă parte, nici noi nu

suntem afară din pericol, propun să nu ne mai gândim la dânşii pentru un moment, ci la noi, ca să scăpăm de-aici.

— Ai dreptate, e singurul lucru cuminte.

— Şi mai întâi de toate, să vedem unde suntem închişi.

Luă de jos lampa electrică şi proiecta lumina în jur. Era un spaţiu foarte strâmt.

Forma lui chiar – doi pereţi înclinaţi până la tavan, podeaua puţin stabilă, o lăture închisă cu o scândură perpendiculară şi un sfert de unghi ascuţit – toate acestea îi făcu să ghicească imediat că se găseau în partea dinainte a bărcii.

— Fără îndoială, zise Marius, tot restul bărcii e plin în interior de materii explozibile care fac dintr-însa un fel de maşină infernală.

— Şi totuşi ne-au adus aici prin deschizătura din mijloc a punţii.

— Da, dar asta nu ne împiedică să presupunem, cum e şi verosimil – că în mijlocul încărcăturii e un fel de coridor, care duce aici.

— Şi iată uşa, observă reporterul.

O rază de lumină căzu asupra unei uşi scunde în mijlocul scândurii perpendiculare.

— Ia să vedem, zise Marius.

Se duse la uşă ca să vadă în ce mod era închisă.

Nu văzu nici un fel de broască.

Se rezemă de ea, împinse cu umărul, dar uşa nu cedă ci scârţâi doar puţin.

Uşa părea extrem de solidă.

— Desigur, zise ziaristul, uşa este închisă de partea cealaltă, cu drugi de fier.

— E probabil, zise Marius; şi totuşi trebuie să ieşim de aici. Suntem înarmaţi amândoi, căci eu am browningul meu şi-mi închipui că şi d-ta ai revolverul.

— Totdeauna.

Şi Barosi scoase din buzunarul pantalonilor un browning de calibru mare.

— După câte am văzut, echipajul nu se compune de cât din şapte sau opt oameni. Dacă putem ieşi de aici, năvălind pe punte, poate că-i vom putea ţine în respect şi pune stăpânire pe cârmă. Dacă s-ar isca o luptă, suntem în tot cazul mai bine înarmaţi decât ei.

— Asta nu e sigur, răspunse ziaristul, căci în definitiv, plecaseră la război.

— Uiţi că această expediţie trebuia să se termine pentru ei cu moartea inevitabilă, deoarece aveau misiunea să se apropie de vasele noastre să le facă să lovească marginile bărcilor şi, explodând, să le azvârle în aer. Se duceau deci, la moarte şi nu la război. Iată un motiv ca să nu fi fost înarmaţi.

— Eşti optimist.

— Totdeauna.
Vorbind, nu încetaseră de a examina peretele de scânduri care-i despărţea de restul bărcii.
Erau destul de masive, solid fixate, întărite prin stinghii puse de-a curmezişul şi bătute în cuie enorme.
Nu putea fi vorba de scos vreunul din cuiele acelea, de vreme ce n-aveau nici un fel de instrument.
— O! Dac-aşi avea securea mea! oftă Marius.
— A nu! Loviturile ar face prea mult zgomot şi am fi pierduţi.
— Oh! Cât pentru zgomot, gândeşte-te că abia ne ţinem în picioare din pricina oscilaţiilor bărcii, ceea ce dovedeşte că marea e încă agitată; şi colo sus vuietul vântului suflând în pânze şi urletul valurilor trebuie să facă un zgomot atât de mare, încât am putea să doborâm peretele ăsta cu lovituri de secure, fără ca cineva să bage de seamă. Dar, e zadarnic să mai vorbim de vreme ce n-avem secure.
Ca doi lei într-o colivie, cercetaşul şi reporterul umblau de colo până colo, întâlnindu-se la fiecare cinci paşi în faţa uşii.
Nu se gândeau câtuşi de puţin la soarta pe care le-o rezerva echipajul bărcii.
Nu se gândeau decât la un singur lucru: să iasă pe punte, să lupte cu rebelii şi să puie stăpânire pe cârmă.
Atunci le-ar fi fost uşor – se gândea Marius – să-i puie în imposibilitate de a se împotrivi, orientând velele în direcţia escadrei, sau să-i silească să se supuie, ameninţându-i cu revolverele.
Era o obsesie; şi Marius, influenţând pe ziarist, acesta mu se gândea să facă nici cea mai mică obiecţiune la un proiect atât de riscat.
— Cum să ieşim de aici, repetă Marius în fiecare clipă.
Deodată, îşi dete seama că podeaua pe care mergeau era făcută din scânduri nelipite unele de altele şi destul de nestabile de oarece, la fiecare pas le simţeau clătinându-se sub picioare.
— Ce proşti suntem! zise Marius. Ia uită-te la picioare.
Văzură imediat că scândurile puse una lângă alta, nu erau fixate în nici un fel.
— Să le ridicăm una câta una şi poate că lăsându-ne până în fundul bărcii vom găsi o trecere.
— Da. Dacă podeaua continuă dincolo de perete, în partea cealaltă a bărcii.
— Aşa cred.
Îşi fixă lampa electrică la centură aşa încât să-i lumineze drumul înainte; vârî degetele în crăpătura, care despărţea două scânduri; ziaristul făcu acelaşi lucru.
Cu cea mai mare uşurinţă ridicară scândura, punând-o deoparte. Apoi ridicară alta făcând o gaură îngustă şi lungă suficientă ca să

poată trece prin ea.
Aşa şi făcură şi se găsiră în picioare pe grinzile care, îmbrăcate cu scânduri pe dinafară, formau scheletul interior al bărcii.
În poziţia asta aveau genunchii la nivelul podelei.
— Bun, zise Marius, să ne plecăm cât putem mai mult şi mergând pe carlingă, vom înainta spre pupă. Ar trebui să fim prea nenorocoşi ca să nu găsim, de la un capăt la altul al bărcii, fie o deschizătură prin care să ieşim, fie nişte scânduri care, ca şi acestea să n-aibă nici o greutate pe ele şi pe care să le putem ridica cu capul şi cu spinarea.
— Dar d-ta cunoşti pe degete structura internă a unei corăbii! exclamă Francesco Barosi cu admiraţie.
— Da, Jean Bart e care m-a învăţat. Ştii că el e genovez şi că se pregătea să intre în şcoala navală din Livorno; şi fiindcă îl interesează enorm tot ce se referă la marină, e foarte versat în materie de construcţie a navelor, care construcţie, în linii generale, nu diferă mult, fie că e vorba de o barcă chinezească, sau de un vas comercial european.
— Am înţeles. Atunci haidem.
— Eu o iau înainte; urmează-mă.
Se plecară şi începură să meargă în patru labe, luminaţi de mica lampă electrică şi cu revolverul în mână.
Presupunerile lui Marius se adeveriră.
Podeaua întregei stive era construită în acelaşi mod.
Din când în când, Marius se oprea, încercând cu umărul să ridice scândurile, în caz când ar fi fost mobile. Dar erau grele şi fixe, ceea ce dovedea că era o greutate mare deasupra lor.
După trei încercări de acest fel, infructuoase, Marius îşi zise că desigur lestul bărcii se găsea în acel spaţiu de sub stivă şi că trebuie să existe vreo deschizătură în podea prin care să se ajungă până la el.
Comunică lui Barosi gândul său adăogând:
— Dacă lestul nu astupă complet trecerea, sau dacă e compus din materiale ce se pot mişca vom găsi desigur o deschizătură.
Abia zise aceasta şi mica lampă electrică lumină o grămadă de pietre mari, pătrate.
Era lestul – greutatea care se pune pe fundul navelor spre a le da stabilitate.
— Bun, am găsit, numai de n-ar fi prea grele.
— Nu par, observă Barosi, dar sunt încastrate una într-alta între cei doi pereţi, aşa încât oscilaţiile vasului să nu le deplaseze. Ne va fi greu să le scoatem din loc.
— Asta e altceva. Nişte mâini îndemânatice şi degete solide pot face ceea ce nu poate ruliul.
— Să încercăm, răspunse Francesco Barosi.
Îngenunchiaţi în faţa zidului de pietre care le închidea calea, le

examinară cu atenţie pe fiecare, sperând să găsească una mai ieşită puţin în afară.

— S-o atacăm pe asta, propuse Marius. Să ne coordonăm mişcările şi să încercăm s-o scoatem din loc.

După cinci minute de muncă avură bucuria de a vedea piatra mişcându-se.

— S-a făcut! zise Marius.

Şi într-adevăr, după alte cinci minute „se făcuse”, piatra ieşi cu totul şi o puseră îndărătul lor.

După aceea scoaterea celorlalte pietre, vârâte una într-alta era destul de uşoară. Urmă o a doua, o a treia, o a patra. Dar cercetaşul şi ziaristul văzură imediat că îndărătul primului zid era un al doilea.

— Mii de pipe! mormăi Marius, dacă zidurile astea ocupă numai a treia parte din lungimea bărcii, avem aici o muncă de câteva ore până s-ajungem în partea cealaltă.

— Afară numai, observă ziaristul dacă deschizătura prin care se ajunge la lest, nu se găseşte, după cum ar fi logic în mijlocul acestui spaţiu umplut cu pietre.

— Într-adevăr, zise Marius. Ai dreptate. Aşa trebuie să fie.

— Să continuăm.

Şi continuată. După ai doilea zid. Găsiră un al treilea. Apoi un ai patrulea.

Şi pietrele pe care le scoteau, măreau din ce în ce acel tunel făcut cu mâinile lor.

Degetele le erau însângerate.

Dar, abia desfăcură pietrele celui de al patrulea zid şi scoaseră un strigăt de bucurie. Dincolo de el era un spaţiu liber.

Marius plimbă în jur lumina lămpii electrice.

— Am învins, zise el. Urmează-mă.

— Am învins cel puţin prima parte.

— Când ai învins prima, o ţii şi pe a doua în mână.

Şi cu optimismul lui nestrămutat, Marius se agăţă de marginile găuri, se ridică în mâini şi în coate, îngenuchiă şi apoi se ridică. Ziaristul îl urmă. Erau în fundul bărcii, exact sub deschizătura principală.

Nu le mai rămânea de făcut de cât un gest: să împingă capacul şi să sară pe punte. Bineînţeles Marius, făcu gestul.

Dar, capacul pe care credea că-l poate ridica uşor rezistă sforţărilor sale.

— Mii de pipe! murmură el; l-au închis pe din afară şi dacă facem zgomot, de data asta, ne-ar putea auzi şi dacă au carabine pot să deschidă şi să ne împuşte.

— Fără a mai socoti că se pot coborî prin altă deschizătură a punţii şi să ne ia pe la spate..

— Să vedem, zise Marius, proiectând lumina în jurul pereţilor.

Amândoi stăteau pe marginea găurii prin care ieşiseră în mijlocul unui spaţiu restrâns închis de toate părţile de numeroase lăzi îngrămădite unele peste altele.

Lucru curios, din fiecare din acele lăzi ieşea un fitil presărat cu praf de puşcă; şi toate fitilurile acelea se întâlneau sub deschizătura punţii împletindu-se între ele şi ieşind printr-o gaură făcută în capac.

— Francisc te-ai înşelat adineaori când spuneai că ne-au adus aici prin deschizătura din mijlocul punţii.

Deschizătura asta e desigur în centru şi e închisă; serveşte, după cum vezi, la trecerea capătului fitilelor presărate cu praf de puşcă cu care rebelii intenţionau să dea foc acestor lăzi cu explozibile.

— Aşa e, cu atât mai mult cu cât nu văd coridorul prin care ne-au trecut înainte de a ne închide.

— Deci ne-au introdus printr-o deschizătură din partea dinainte a punţii.

— Puţin importă de altminteri, zise Barosi.

— Aşa e, dar, e ceva ce trebuie să facem imediat.

— Ce lucru?

— Cum, nu ghiceşti?

Să împiedicăm cu orice chip pe rebeli să-şi îndeplinească scopul.

— A! Am înţeles. Să le tăiem fitilurile?

— Tocmai. Praful ăsta nu se va aprinde prin frecarea, dacă avem grijă să udăm fitilurile în punctul în care le vom tăia.

Căci e mult mai uşor să le tăiem unul câte unul decât în punctul unde sunt împletite.

— Ai un cuţit?

— Vezi bine. Am totdeauna un cuţit în buzunar. Dar d-ta?

— Şi eu tot aşa.

— Ei bine, e foarte simplu. Să începem. Ia un fitil întră dinţi şi udă-l cu salivă; apoi în punctul acela taie-i cu precauţiune şi aşa mai departe. Eu voi face acelaş lucru.

— Bravo!

— Şi dacă pentru vreun motiv oarecare le-o veni poftii să dea foc fitilului principal o să rămâie păcăliţi; focul se va opri în punctul în care vom tăia fitilurile şi nu se va produce nici o explozie.

Astfel pericolul înspăimântător care plana asupra lor, fu îndepărtat mulţumită operaţiei pe care o executară repede şi fără incidente.

Când toate fitilurile fură tăiate apucară capetele care erau legate de lăzi şi le întoarseră în aşa mod încât să nu fie ajunse de flacăra de la fitilul cel mare, când acesta ar fi fost aprins.

Apoi căutară iarăşi un mijloc de scăpare. Un examen, rapid îi convinse că nu era nici o ieşire; căci lăzile grele, primejdioase chiar dacă erau numai mişcate din loc, formau, o barieră continuă fără nici

o trecere.

Singura ieşire era astupată de capacul închis. A încerca să-l deschidă însemna să atragă echipajul.

După multe examinări şi reflexiuni, cei doi prizonier! Rămaseră perplexi.

— Tot ce era de făcut aici, l-am făcut, tăind fitilurile. Să ne coborâm iar dedesubt şi să scoatem pietrele în sens invers Nu cred să fie mai multe ca în partea asta.

Ne-a trebuit o oră ca s-ajungem aici, nu ne va trebui mai mult ca să ne deschidem un drum în partea cealaltă.

Vom găsi desigur altă gaură, sau vreo scândură neprinsă, căci deschizătura din partea dinapoi a punţii trebuie să corespundă cu un spaţiu gol în stivă.

— Ai dreptate! aprobă Barosi.

Acum înţeleg cum se face că d-ta şi camarazii dumitale aţi scăpat din situaţiile cele mai dificile şi mai periculoase.

— Oh, e foarte simplu. E de ajuns să nu te descurajezi şi să cauţi mereu să găseşti mijlocul de a ieşi din impas. Noi trei suntem hotărâţi odată pentru totdeauna la un lucru.

— Care?

— Să nu ne descurajăm, de cât numai, după ce-om muri… Aşa că-ţi închipui că azi, când mă simt viu şi încă cum! Fără nici o rană şi înarmat, n-am nici un motiv să mă descurajez.

— Te cred şi ceva mai mult, te şi imit.

— N-ai nimic mai bun de făcut. Zicând acestea, Marius gări în gaură şi Barosi îl urmă imediat; amândoi începură să scoată pietrele spre a-şi deschide un nou drum spre extremitatea dinapoi a vasului.

Timp de o oră cât lucrară cu încăpăţânare, nu scoaseră o vorbă. A vorbi era o oboseală nefolositoare.

Însfârşit, ajunseră la extremitatea acelui bastion de pietre care formau lestul bărcii; dar nu se putură ridica. Deasupra lor nu era un spaţiu liber ci fundul stivei.

Dar după ce încercară în toate felurile – stând în patru labe, mişcându-se la dreapta, la stânga, înainte, înapoi, ca să constate rezistenţa scândurilor, Marius simţi una cedând sub presiunea spinării lui.

— Francisc, zise el, încet, vino încoa.

Întunericul era complet în afară de direcţia în care se proiecta lumina de la mica lampă electrică. Şi Marius ştia s-o dirijeze atât de bine încât nici unul din ei nu observă întunericul.

Ziaristul se grăbi să se apropie întrebând?

— Ai găsit ceva?

— Da, ia uită-te la scândurile astea. Pune mâinile sub ele şi împinge încet.

Lipiră mâinile pe partea de desubt a scândurilor şi când Marius zise: „împinge” amândoi împinseră, fără violenţă, dar cu putere.

Scândura se ridică: Apăsară ceva mai tare, ridicându-se cât puteau şi izbutiră s-o răstoarne peste cea de-alături.

Bun, acum alta. Gaura nu e destul de largă. Nici aceasta nu rezistă şi se răsturnă ca şi cea dintâi.

După două minute, erau în picioare în stivă. Aici spaţiul era mărginit, în dreapta şi în stânga, de curba carenei, în faţă de un perete de scânduri identic cu acela pe care-l examinaseră atâta în prima lor închisoare, îndărăt, de lăzile îngrămădite.

— Iată-ne, zise Marius, aproape de pupă, într-un fel de depozit de vele şi frânghii după cum poţi vedea.

Într-adevăr, în jurul lor erau grămezi de frânghii, vele şi alte materiale.

Instinctiv ridicară ochii spre deschizătura prin care se Intra în depozit, dar fură surprinşi nevăzând de cât tavanul format din puntea superioară, fără nici o întrerupere:

— Mii de pipe! N-o să ieşim nici odată de-aici? Nu e nici o deschizătură.

— Şi nici o uşă în perete.

— Atunci, întrebă Marius, cum fac când au nevoie de vreo velă sau de vreo parâmă de schimb?

— Cred că vin prin partea asta, care e astupată acum de toate lăzile astea, răspunse Barosi. Îţi închipui că anamiţii, sau chinezii, când au avut ideea de a transforma barca într-un depozit de explozibile nu s-au mai preocupat de velele de care nu mai aveau ne voie, de vreme ce se duceau la pieire. N-au căutat altceva decât să umple spaţiul liber cu lăzi cu explozibile.

— Atunci nu e alt mijloc de cât să dărâmăm o parte din peretele ăsta. Dincolo de el sunt desigur alte magazii, în care se poate intra prin deschizătura superioară a punţii.

— Acolo trebuie să fie desigur – de vreme ce toate celelalte locuri sunt ocupate de explozibile. În momentul asta nu poate să fie nimeni acolo, deoarece toţi trebuie să fie ocupaţi pe punte; dincolo de peretele ăsta cred că vom găsi libertatea sau lupta.

— Pentru mine, declară Marius luptă şi libertate sunt acelaş lucru.

Trebuie relevat că de la începutul cercetărilor celor doi prizonieri şi până-n momentul de faţă, furtuna nu încetase.

Şi astfel, munca tinerilor era cu mult îngreunată de continuele oscilaţii ale vasului.

În fiecare moment erau azvârliţi unui peste altul şi când stăteau în picioare, trebuiau să se proptească bine, ţinându-se cu mâna de ceva ca să nu fie răsturnaţi. Dar erau atât de preocupaţi de ceea ce făceau şi de gândul de a scăpa mai iute din închisoarea aceea, încât făceau

gesturile necesare şi nici n-auzeau zgomotul de afară.

N-auzeau de cât cuvintele pe care le schimbau între ei şi, ca să zicem aşa, gândurile lor care se formulau printr-o voce lăuntrică mai puternică de cât orice zgomot din afară.

Cu un curaj şi o prezenţă de spirit ce nu slăbeau nici o clipă, examinară peretele care-i despărţea de cabina echipajului, care trebuia să comunice cu puntea.

— Cum să ieşim? murmură Marius, muşcându-şi pumnii şi încruntându-şi sprâncenele în faţa acelui perete, care era un adevărat zid de carceră pentru ei.

Eternă întrebare!

Brusc, Marius avu ideea să dea la o parte grămezile de frânghii şi de vele.

— Trebuie să ne uităm. Poate că scândurile sunt mai puţin solide de partea aceea.

— Să încercăm, zise Barosi.

Partea de jos a peretelui fu repede liberată. Şi dând la o parte ultimul rotogol de frânghie avură bucuria imensă de a constata că una din scânduri, mai scurtă de cât celelalte se clătina, ne având lungimea necesară ca să fie fixată.

— Suntem scăpaţi! exclamă Marius. Scândura asta nu e prinsă de cât într-o parte. O vom scoate, mişcând-o mereu până ce vom slăbi de tot cuiele.

— Da, dar nu e prea lată. Crezi că o să trecem?

— La drept vorbind, nu suntem graşi nici d-ta nici eu; şi cred că subţiindu-ne puţin vom putea trece.

Lărgimea deschizăturii, când fu scoasă scândura, era de douăzeci de centimetri. Marius îşi cunoştea grosimea corpului în dreptul pieptului, între sân şi spate. Era de douăzeci şi doi de centimetri, îmbrăcat.

— Eu trec, dacă-mi scot haina. O să-mi jupoi spinarea dar n-are a face. Dar, d-ta Francisc, cred că trebuie să-ţi scoţi şi haina şi cămaşa; şi dacă te jupoi, vei avea o amintire care, în viitor îţi va părea nespus de plăcută.

Barosi, fără să răspundă îşi scotea haina şi cămaşa.

Şi trecu, jupuindu-şi bine pielea pe spinare.

— Bravo! Ia şi îmbracă-te.

Şi îi întinse lucrurile.

Pe când ziaristul se îmbrăca, Marius trecu fără greutate.

— Ah! exclamară amândoi.

Uitându-se în sus, văzură deschizătura.

Marius împinse uşor capacul: se deschidea.

Îl lăsă repede să cadă.

— Aşa. Acum vom ieşi oricând vom voi.

— Problema, observă Barosi, constă în a şti câţi oameni sunt pe punte, cum sunt înarmaţi şi în ce poziţie se găsesc faţă de deschizătura asta. Aşi vrea să ştiu, fiindcă riscăm să fim împuşcaţi, sau măcelăriţi, îndată ce vom scoate nasul afară.

— Bine înţeles, dar cum să facem?

Dac-am fi putut ieşi prin mijlocul punţii n-aşi împărtăşi temerile dumitale.

— Ştiu ceea ce vrei să spui; nici eu nu le-aşi avea în acest caz, căci e vădit că, după ce şi-au orientat velele, oamenii s-au adunat în punctul cel mai bun, adică la pupă. Şi dacă sunt zece sau doisprezece, îi avem pe toţi în spinare îndată ce vom ieşi de-aici. Pe când, ieşind pe la proră, sau prin centru am fi avut un spaţiu liber înaintea noastră şi multe obstacole în dosul cărora să ne putem adăposti în caz de atac.

— Sunt de aceeaşi părere cu d-ta. Dar, să ne gândim puţin.

Pe când vorbea, privirea i se opri asupra unui obiect bizar, pe care-l lumina fâşia de lumină.

— Oho! Ia priveşte.

— Ce lucru? Unde?

— Colo!

Şi cu degetul arăta acel lucru ciudat.

— Uite!... zise ziaristul. Ce-o mai fi şi monstrul ăsta?

Făcură doi paşi spre obiectul monstruos.

Marius luă în mână lampa spre a vedea mai bine.

— A! Dar e unul din acei dragoni, care se văd pe altarele chineze sau pe acoperişurile caselor lor.

Plecându-se ca să-l examineze, constatară că era de statura unui om, cu un cap fantastic, vopsit în culori ţipătoare şi cu corpul acoperit de solzi.

O pulbere fină îl acoperea. Marius îl scutură, făcând să zboare praful în jur şi culorile apărură şi mai vii.

— Dar e articulat! exclamă ziaristul.

— Articulat ca un manechin.

— Da! Da!

Într-adevăr, labele, coada, capul şi ochii erau mobili.

Şi îndărătul lui, printre vele şi frânghii era un al doilea dragon.

Ridicând pe primul fură uimiţi, simţindu-l atât de uşor.

— E gol, observă Marius.

Rezemară pe spate şi constatară că burta fantasticei bestii era formată în întregime dintr-o secţiune care se deschidea.

— Oh! exclamă Marius; ce idee!

Şi se ridică, cu un hohot de râs.

Francesco Barosi îl privi, uimit, că putea râde în împrejurări atât de primejdioase şi care puteau deveni tragice dintr-un moment într-altul.

— Ce te-a apucat?

— Cum, nu ghiceşti? Numai de-ar fi şi celălalt la fel cu ăsta... Ia să vedem!

Examinară repede pe celălalt monstru, care nu se deosebea de cât prin câteva detalii de structură şi de culoare; îl întoarseră pe toate părţile, îl scuturară şi constatară că era gol, având o uşiţă în dreptul pântecelui.

— Ştii ce? Vom da acestor monştri adevărata lor întrebuinţare.

— Ce vrei să spui?

— Cum, ai voiajat prin China şi nu ştii? În unele pagode există statui de a lui Budha, goale, în care se introduc oameni. Sunt un fel de manechine destinate unor evenimente festive. Pariez pe ce vrei, ea echipajul nu ştie de prezenţa acestor monştri pe bord; se vede cât de colo că de multă vreme nimeni n-a mai pus piciorul prin partea asta a vasului. Iată ce vom face: Vom intra în aceşti dragoni, sau dacă preferi, în aceşti crocodili, căci seamănă cu ei. Ne va fi uşor să ne introducem braţele şi picioarele în labele lor şi cum suntem sprinteni amândoi ne vom putea mişca cu destulă dezinvoltură. Ne vom agăţa de marginile deschizăturii, ridicând capacul cu capul şi proptindu-ne în mâini şi în coate, vom sări pe punte. Ia închipuie-ţi ce efect!

În mijlocul furtunii dezlănţuite şi a îngrijorării generale.

— Îngrijorare?

— Vezi bine! Închipuie-ţi că oamenii aceia care erau sortiţi morţii înţeleg acum zădărnicia sacrificiului lor şi desigur, cum se întâmplă adeseori, prind iarăşi gust de viaţă. Şi iată că această existenţă poate fi distrusă dintr-un moment într-altul, din pricina furtunii, care zguduind încărcătura poate la un moment dat provoca o explozie! Gândeşte-te în ce stare trebuie să fie oamenii ăştia...

Pe când vorbea, fu întrerupt de o trosnitură oribilă care venea de pe puntea vasului.

Deasupra capetelor lor se auziră tropăituri precipitate, strigăte şi un zgomot surd, apoi lovituri puternice de secure şi vaiete prelungi.

— Mii de pipe! strigă Marius. Cerul ne protejează. Pariez că unul din catargele corăbiei a fost doborât de vânt. Poate că sunt şi răniţi. Ascultă! În orice caz, echipajul e în mare dezordine. Să profităm, înţelegi?

— Da, răspunse Barosi. Înţeleg!

— Haidem, iute! Iute!

— Un moment. Fă aşa ca intrând în interiorul acestui dragon să poţi scoate uşor un braţ şi să-ţi iei revolverul; căci interesul e să nu pierdem avantajul unei bruşte apariţii pe punte. Dacă echipajul îşi vine în fire înainte de a avea victoria completă va trebui să facem uz de arme. În orice mod, vom ajunge colo sus, în astfel de condiţii, încât victoria va fi a noastră, dacă avem spiritul prompt şi hotărât.

Cu mişcări febrile Barosi luă dragonul cel mai mare, îi deschise se

strecură înăuntru, se încredinţă că ochii eraţi transparenţii şi că putea vedea prin ei şi. Satisfăcut, îi comunică lui Marius cele constatate.

— Bun! Poţi să închizi uşa pe dinăuntru?

— Da, răspunse Barosi cu glasul cam înăbuşit de grosimea acelei căşti articulate în care-şi ascunsese capul.

— Atunci, e rândul meu!

Şi Marius se introduse în al doilea dragon, închiseră uşiţele pe dinăuntru şi amândoi se aşezară pe pântece. Dar în jurul lor, domnea cel mai profund întuneric.

Cum s-ajungă la deschizătura punţii?

Marius, din fericire, avu o idee, căci deodată ochii monstrului deveniră luminoşi. Pusese în dreptul lor mica lampă electrică.

Şi călăuzit de lumina aceea se ridică, întinse braţele şi le agăţă cu mâinile de marginea deschizăturii.

Cu capul ridică brusc capacul.

Barosi făcu acelaş lucru.

Şi apăru lumina vie a zilei.

Proptindu-se în mâini şi în coate, săriră pe punte şi alergară spre cârmă.

Şi amândoi, ridicându-se în picioare, apucară cu labele din faţă pe cârmaciul chinez.

Se auzi un spăimântător strigăt de groază.

Văzând înaintea sa pe acei monştri, pe care era obişnuit să-i adore prin pagode şi care înhăţându-l de umeri îl sili să îngenuncheze, fu cuprins de o spaimă grozavă, care-l făcu să-şi piardă cunoştinţa.

E imposibil de descris spaima celorlalţi marinari care în momentul acela se pregăteau tocmai să azvârle în mare ca târgul sfărmat.

Cu spiritul zdruncinat de peripeţiile dimineţii, îşi pierdură cu totul capul şi căzură prosternaţi cu fruntea la pământ.

— La naiba! zise Marius, dar aşa de încet încât numai Barosi îl putea auzi. N-am prevăzut un lucru: nu ştim nici limba anamită, nici chineza; nu le putem da nici un ordin.

— Eu nici pe-atât.

— Frumoasă încurcătură! Pe furtuna asta vom naufragia dacă pânzele nu sunt pilotate cum trebuie. Şi-apoi, eu nu sunt marinar. Înţeleg dacă Jean Bart ar fi aici, ar găsi mijlocul să iasă din chichion. Dar, aşa ce o să se întâmple? Am proclamat prea repede triumful nostru!

Situaţia se agrava prin faptul că marinarii părăsiseră manevra.

Catargul rupt şi întins pe covertă cu toate velele şi pânzele sale, făcea să se încline în mod periculos vasul de partea aceea.

În momentul acela vântul era ceva mai calm, dar era de ajuns o răbufneală mai puternică şi un val mare care să izbească în flancul corăbiei şi ar fi făcut-o îndată să-şi piardă echilibrul.

Marinarii nu se mai ridicau de jos.

Cei doi italieni, în patru labe, lângă cârmaciul leşinat se mulţumeau să mârâie spre a-i teroriza.

Situaţia era mai mult decât critică: era primejdioasă; putea deveni fatală.

— Mii şi milioane de pipe! mormăi Marius. N-ai nici o idee Francisc?

— Nu, nici una! De unde vrei să am? Nu sunt marinar!

— Nu ştiu nici chineza nici anamita.

— Ei, la dracu! Ai mai spus-o odată!

— Şi d-ta la fel! exclamă ziaristul, furios.

Închipuiţi-vă scena; aceste cuvinte schimbate printre mârâieli surde, pe când, clătinau capetele în stânga şi în dreapta, ţinându-se cu mâinile şi picioarele încleştate de Minte, ca să nu cadă.

Deşi era ziuă, soarele nu se vedea.

Nori groşi şi negri acoperind tot cerul. Şi ploaia începu să cadă cu furie pe când marea se umfla.

— Francisc, suntem pierduţi! Să ieşim din coaja asta şi cu revolverele în mână să facem pe indivizii ăştia să înţeleagă ce vrem de la dânşii.

Dar un val imens izbi vasul la babord şi cum el se înclinase mai dinainte la tribord se răsturnă.

Tot ce era pe punte se prăvăli în măre.

Instinctiv, văzând venind acel munte de apă, întinsei braţele şi ghearele celor doi monştri se prinseră între ele *şi* când şi-ar fi dat mâinile.

Azvârliţi în apă, nu se despărţiră.

Prima senzaţie fu aceea a apei reci care pătrunzând în interiorul monstrului, îi inundă cu totul. Crezură că vor cădea la fund şi, din obişnuinţă, deteră afară apa care le umplu gura.

Apoi avură impresia că în loc de a se afunda, pluteau.

Într-adevăr, se simţeau izbindu-se mereu unul de altul, când ridicându-se pe creasta unui val imens, când căzând ca în fundul unei prăpăstii.

— Bravo, mii de pipe! Suntem într-un vas insubmersibil.

Apa pătrundea mereu prin orificiul gurii şi ieşea cu o mişcare regulată de flux şi de reflux. Dar, Barosi auzi vorbele lui Marius, căci răspunse.

— Vezi bine că plutim. Dragonii sunt de lemn!

Bucuria lui Marius fu atât de mare încât nu şi-o putea exprima în cuvinte ci începu să urle ca un nebun:

— Victorie! Victorie!

Nebun ca şi el, ziaristul urlă şi el acel strigăt de triumf.

În timpul acela erau purtaţi de colo-colo de valurile furioase, dar, închişi în carcasa lor nu-şi pierduseră sângele rece şi strângeau

ghearele ca să nu fie despărţiţi.

Încetul cu încetul, valurile se mai potoliră şi ploaia încetă; fu un răgaz relativ.

Atunci, cei doi naufragiaţi răsuflară din răsputeri.

— Mii de pine! Am scăpat! Acum trebuie să încerc să ne mişcăm picioarele ca nişte lopeţi şi să ne îndrept spre coastă. Din fericire ţărmul e muntos şi de aici vedem culmea munţilor. Nu ne putem deci înşela. Mă auzi, Francisc?

— Te aud şi văd şi munţii; recunosc chiar pe cel dindărătul oraşului Hue. Vom ajunge la îmbucătura fluviului unde se află escadra.

— Haidem!

Şi ţinându-se mereu de mâini, cu celălalt braţ şi cu picioarele loveau apa ca şi când ar fi avut nişte lopeţi; după câteva clipe îşi deteră seama că înaintau în direcţia justă.

O! Desigur, nu înaintare prea repede!

Dar, puteau spera că vor ajunge escadra înainte de a înnopta.

Reflectând, Marius calculă că nu putea fi mai mult de unsprezece dimineaţa.

CAPITOLUL VII
Foc asupra crocodililor

Între timp pe bordul lui *„Le Tonnerre”,* după primul moment de disperare Raimondo şi Jean Bart se mai liniştiră puţin. Ieşind din cabina unde li se pansaseră rănile puţin grave şi fuseseră readuşi în simţire, se duseseră cu sublocotenentul Marty la comandantul Durieux, ocupat cu dirijarea manevrei comandată chiar atunci de cuirasatul amiral.

Cum îi văzu, comandantul exclamă!

— Cum, v-aţi şi sculat? Bine. Bine. Am raportat chiar acum amiralului că n-au fost regăsiţi Marius şi dl. Francisc Barosi şi amiralul a dat ordin tuturor torpiloarelor să caute pentru ca...

Glasul îi tremură şi tăcu.

— Ghicesc, urmă, grav, Raimondo, vrei să spui că dacă nu mai avem nici o speranţă să-i găsim vii, amiralul vrea ca să-i...

Dar nu putu continua.

Privi pe Jean Bart. Amândoi fură zguduiţi de un sughiţ şi întorcând brusc spatele comandantului şi marinarilor cuprinşi de aceeaşi emoţie, se rezemară de parapet, privind marea răscolită de furtună.

De toate părţile, torpiloarele, ieşind din mijlocul escadrei care încetase bombardamentul, se îndreptau spre largul mării.

Numeroase ocheane fuseseră instalate pe fiecare torpilor, aşa încât pe o rază de mai mulţi kilometri să nu rămână nici un spaţiu neexplorat.

Sperau să le găsească cel puţin cadavrele.

Torpilorul *„Le Tonnerre”* era la extremitatea convoiului de vase, răspândite în evantai pe suprafaţa mării.

De o jumătate de oră vasele navigau pe marea pe jumătate potolită; cei doi cercetaşi, cu Marty şi Durieux, nu simţeau valurile care îi izbeau peste picioare şi li se urca uneori până la umeri, ţinându-se instinctiv de bordaj ca ml nu-şi piardă echilibrul.

Un contramaistru, care se găsea la câţiva paşi de dânşii, strigă deodată:

— Ohe! Ohe! Un corp! La babord.

Străbătuţi ca de un curent electric, câteşi patru îndreptară ocheanele in direcţia indicată, zoriră un corp bătut de valuri, în a căror spumă dispărea mereu. Nu se putea distinge îmbrăcămintea, dar cercetaşilor li se părea că recunosc – cu o dureroasă strângere de inimă – uniforma la fel cu a lor.

Şi durerea fu atât de puternică încât nu putură scoate nici o vorbă.

Dar contramaistrul strigă.

— Oh! Oh! Crocodili!

— Crocodili în mare? exclamă Durieux nedumerit.

— Da. Da, înoată spre corpul naufragiatului.

Toţi se plecară cât putură mai mult spre a vedea aici lucru extraordinar semnalat de contramaistru.

Într-adevăr spre corpul zgâlţâit de valuri înotau cu repeziciune doi monştri ciudaţi ai căror solzi lucitori apăreau şi dispăreau printre valuri.

Era ceva neaşteptat; dar îşi închipuiră, că existând crocodili în fluviul Hue, doi din ei fuseseră poate târâţi de furtună până în mare.

Cu glasul sugrumat, Raimondo strigă:

— Dar, îl vor înghiţi.

— Adevărat! strigă Jean Bart.

— O puşcă! O puşcă!

Un marinar se precipită întorcându-se cu o carabină pe care o dete lui Raimondo. Şi acesta, susţinut de Jean Bart şi de Marty, tremurând de emoţie, se sili să ochească pe cei doi monştri, spre a le trimite câteva gloanţe şi a-i împiedica de a ajunge la corpul, ce plutea la câţiva metri de dânşii.

O idee nebunească de altfel, căci din pricina raliul continuu era imposibil să ţintească.

Dar, în durerea sa, pierduse valoarea exactă a lucrurilor şi ceilalţi tot aşa de exaltaţi ca şi dânsul, îi împărtăşea, iluzia.

Câteva minute nu ochi, aşteptând cu sânge rece ca mişcările navei să coincidă de la distanţă cu acelea ale crocodililor. Dându-i astfel putinţa de a ţinti just.

Deodată, ţinându-şi respiraţia, puse degetul pe trăgaci, glonţul porni. Trase a doua oara:

Dar, ceea ce se petrecu fu atât de fantastic, încât carabina scăpând din mâna lui Raimondo căzu în mare. Unul din crocodili ridicându-se pe creasta unui val striga cu voce stridentă:

— Mii de pipe! Nu trageţi! Nu trageţi!

Şi glasul era atât de puternic încât domina zgomotul valurilor.

Toţi se priviră încremeniţi. Dar un gând fulgerător, făcu să izbucnească într-un strigăt de bucurie nebună:

— E Marius! E Marius! strigară cei doi cercetaşi.

Şi uitând de furtună, ridicară braţul.

Un val îi izbi drept în faţă, îi trânti la pământ şi îi azvârli tocmai în partea cealaltă a punţii.

Din fericire, fură opriţi de ţeava unui aruncător de torpile şi astfel nu căzură în mare.

Câţiva marinari îi ridicară.

— Nu sunteţi răniţi? întrebă comandantul.

— Nu, nu.
Şi se întoarseră, clătinându-se la locul lor, de unde strigară împreună.
— Marius! Marius!
O voce depărtată, dar ascuţită le răspunse:
— Suntem noi, mii de pipe! Suntem noi!
Durieux dete atunci ordinul:
— O şalupă în mare!
Toţi marinarii se precipitară. Şi în ciuda valurilor, a vântului şi a ruliului puternic, şalupa fu lăsată în mare şi într-însa luară loc şase marinari şi cei doi cercetaşi cu colaci de salvare.
Barca sălta din val în val şi patru marinari fură nevoiţi să lase vâslele ca să azvârle afară apa, care o umplea în fiecare moment.
Dar Raimondo şi Jean Bart nici nu observau că erau uzi ca şi când ar fi stat mai multe ore în mare.
Când cele două forme ciudate dispăreau dinaintea ochiul lor, strigau de nerăbdare şi când reapăreau urlau de bucurie.
Când şalupa fu pe creasta unui val la câţiva metri de monştri, Raimondo şi Jean Bart azvârliră aparatele de salvare.
Marius şi Barosi, care-i văzuseră aruncându-le le prinseseră. O clipă după aceea erau urcaţi în şalupă.
Printre hohote de râs şi sărituri nebune, care de câteva ori era să răstoarne şalupa, marinarii întoarseră pe cei doi monştri cu faţa-n sus şi văzură cele două portiţe chiar în momentul în care Marius şi Barosi le deschideau din interior.
Apariţia lor provocă urlete de bucurie.
Erau murdari de praful dinăuntru pe care-l udase marea, cu părul zbârlit şi ochii puţin cam turburi avea o înfăţişare extrem de caraghioasă. Dar, cu câtă căldură fură îmbrăţişaţi de camarazi! Apoi, veni rândul marinarilor.
Şi scena aceea de nebunie ar fi continuat încă mult, dacă contramaistrul, care sta la cârmă n-ar fi avut ma mult sânge rece decât ceilalţi şi nu le-ar fi dat ordinul să-şi reia vâslele.
Într-adevăr, puţin lipsise ca şalupa să nu se răstoarne. Marinarii îşi reluară posturile şi în mai puţin de un sfert de oră erau pe puntea torpilorului.
Prima grijă a lui Durieux fu să dea ordin ca cercetaşul şi ziaristul sa fie duşi în cabina lor unde fură dezbrăcaţi, frecţionaţi şi îmbrăcaţi în haine uscate de ale marinarilor.
Între timp, Zomba, sus pe punte, dansa, spre marele amuzament al marinarilor o bambula îndrăcită, cu câte crocodil în fiecare mână.
Două ore mai târziu vântul şi valurile se potoliră încetul cu încetul.
În conformitate cu ordinul transmis de cuirasat, cei patru naufragiaţi îmbrăcaţi ca marinari fură conduşi de Durieux şi Marty pe

bordul lui „*Le Courbet*”, unde amiralul invită la masa sa pe eroii acelor extraordinare peripeţii despre care vorbeau toţi, voind să afle cele mai mici amănunte.

Citiţi urmarea în fascicola nr. 20:

CONSPIRAŢIA INDUŞILOR.

Din CEI TREI CERCETAŞI au apărut până acum:

Nr. 1 La voia întâmplării!
Nr. 2 Braţul de sânge
Nr. 3 Ţara groazei
Nr. 4 Boturile roşii
Nr. 5 Lupta de la Kasba
Nr. 6 „Cecul de 5 milioane”
Nr. 7 Rebeli din tara apaşilor
Nr. 8 Misterul Lacului Sacru
Nr. 9 Cercurile de foc
Nr. 10 Vâltorile Cataractei
Nr. 11 Lupta navala
Nr. 12 Dervişii asasini
Nr. 13 Goeleta fatală
Nr. 14 Pluta rătăcită
Nr. 15 Jungla tragica
Nr. 16 Secta Strangulatorilor
Nr. 17 Piraţii din Tonkin
Nr. 18 Pagoda însufleţită
Nr. 19 Mina rătăcită

În pregătire:

Nr. 20 Conspiraţia induşilor

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI